

NIEUWE AVONTUREN

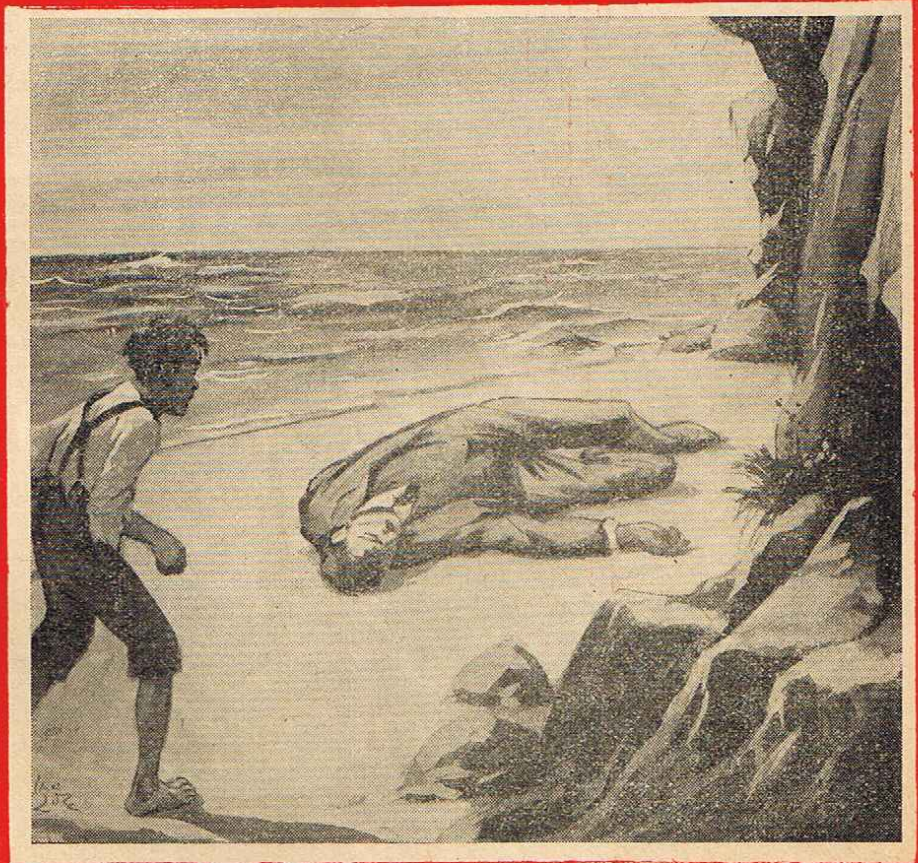
Lord Ruster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

ZWART GOUD

N° 2383

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhout Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt
Voor Nederland : Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Lord Syster

genaamd
RAFFLES

DE GROTE ONBEKENDE

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

ZWART GOUD

HOOFDSTUK I

EEN BRIEF UIT SCHOTLAND

Lord William Aberdeen en zijn vriend Charles Brand zaten voor een met papieren en registers overdekte tafel, in de bibliotheek van een prachtige villa in de Cromwellstreet.

Het raam van dit vertrek zag uit op een groot park, hetwelk reeds in volle bloei stond.

Zijne Lordschap was een man van omstreeks veertigjarige leeftijd, rijzig en met een scherp getekend ge-

laat, waarin grijze ogen schitterden.

Zijn vriend was veel jonger en had een rond blozend gelaat met vrolijke blauwe ogen.

Beiden waren ogenschijnlijk in hun werk verdiept, hetwelk bestond in het openen van brieven, het verhet optellen van geldbedragen, gelijken van verschillende staten en

Lord Aberdeen las sommige brieven een voor een door en rangschik-

te ze vervolgens in een groot register.

Van tijd tot tijd schreef hij iets op in een klein, in marokijn gebonden zakboekje, dat naast hem lag.

Geruime tijd werkten de beide heren op deze wijze door tot Lord Aberdeen zijn armen uitrekte en een verlangende blik in de tuin wierp.

— Verveelt het je, Edward? vroeg de jonge man opziende.

— Dat niet. Ik wil niet zeggen dat het bepaald aangenaam is om mij te verdiepen in mijn kleine particuliere liefhebberijen ten bate van de armen, maar toch moet dit werk gedaan worden. Waartoe zouden mijn rijkdommen dienen als het niet was om de nooddriftigen te steunen en de onderdrukten bij te staan. Maar ik wil erkennen dat een blik in ons zonnig park mij het werk niet bepaald verlicht.

— Dat kan ik mij levendig voorstellen, zei de jonge man lachend. Het is nu beter weer om een zeiltocht op de Theems te maken dan over droge cijfers en vervelende brieven gebogen te zitten.

— Ook zou er wel iets te zeggen vallen voor een reisje, meende Lord Aberdeen.

— Welnu, wat belet je om aan die wens gevolg te geven? Je hebt als John Raffles een drukke week achter je en je mag als Lord Aberdeen wel een weinig ontspanning genieten, dunkt mij.

— Maar waar zullen we naartoe gaan? vroeg Raffles.

— Ja, dat vraagstuk is niet zo gemakkelijk op te lossen, zei de jonge man peinzend. Ons land is zo mooi en zo groot, dat het moelijk valt het doel voor een plezierreisje vast te stellen.

— Nu, misschien valt ons wel iets in, als we dit werkje gedaan hebben.

Toen zij de stapel brieven bijna doorgeworsteld waren, opende Brand een brief in een vrij groot couvert, die het poststempel Dingwall droeg en waarvan het adres

met een kleine, fijne vrouwenhand geschreven was.

Hij opende de brief en begon de inhoud vlug te doorlopen.

— Het schijnt een lange brief te zijn, Charles, merkte Raffles op, die alle paperassen van zich af had geschoven en nu behaaglijk een sigaret opstak.

— Ja. Afkomstig van de weduwe van je vroegere pachter Bridge.

— Zo, zo. Wat schrijft zij wel?

— Zij zelf schrijft niet, maar haar dochter Lizy. Ik moet je zeggen, dat het haar slecht gaat, Edward. Althans slecht voor haar omstandigheden.

— Het is toch niet waar! riep Raffles verschrikt uit. Die lieve oude vrouw! Wat is er dan gebeurd?

— Er zijn een paar oogsten achter elkaar mislukt, en haar zoon Jack is al een paar maanden zonder werk.

— De reden?

— Hij schijnt ruzie gekregen te hebben met zijn baas, die volgens hem een beetje te veel naar zijn zuster keek.

— Die jonge driftkop, mompelde Raffles hoofdschuddend, terwijl er tegelijkertijd een glimlach om zijn lippen verscheen. En Lizy zelf? ging hij voort.

— Zij is pas aangesteld als hulp-onderwijzeres op de dorpschool, maar je weet zelf wel, hoe bedroefd weinig dat oplevert.

— En nu verzocht zij om geld? ging Raffles vragend voort.

— Dat niet. Lizy wil het lenen. Uit haar brief maak ik op, dat zij geschreven heeft zonder medeweten van haar moeder en Jack.

— Het spreekt vanzelf, dat ik de weduwe van mijn brave oude pachter zal helpen! Noemt ze geen bedrag?

— Ze zegt dat honderd pond ruimschoots voldoende zou zijn.

— En schrijft zij niets anders? vroeg Raffles.

— Nog enige dingen van minder belang.

— Laat toch maar eens horen.

— Het jonge meisje schrijft niet zonder spijtigheid over een heel stapeltje aandelen in een oude mijnmaatschappij, die sedert lang niet meer bestaat, omdat de mijn totaal uitgeput is en waarvan de aandelen dus hoogstens nog waarde hebben als scheurpapier.

— Jawel, daar heb ik van gehoord, zei Raffles met het hoofd knikkend en blijkbaar zijn geheugen raadplegend. Even voor de dood van de oude Bridge, nu een jaar of tien geleden, moest de directie van de maatschappij bekend maken dat de mijnaders zo goed als uitgeput waren.

— Ja, dan kan ik wel begrijpen dat de aandelen niets meer waard zijn, zei Brand. Is de mijn daarna grondig onderzocht?

— Dat kun je wel denken. De aandeelhouders hebben geld bij elkaar gebracht en daarvoor enige ingenieurs een paar maanden lang de oude mijn in alle mogelijke richtingen laten doorkruisen.

— En het resultaat?

— Het resultaat was, zoals men trouwens wel verwachten kon, nihil.

— En wat gebeurde er toen? vroeg Brand nieuwsgierig. Wat deed men met de mijn?

— Wel, wat men met alle verlaten mijnen doet, men spijkerde de liftkoker dicht, nadat men eerst alle machines van de luchtverversing, de liften, de hijstoestellen, enz., had weggehaald, waarna men de nu geheel lege en verlaten gangen aan hun lot overliet.

— Dat zal voor de aandeelhouders een lelijke slag zijn geweest.

— Een zware slag. De aandelen, die geruime tijd tot honderd twintig, en wel eens honderd vijftig punten waren gestegen, liepen plotseling tot nul terug.

— En de maatschappij hield op te bestaan?

— Dat geloof ik niet. Ik bedoel, dat zij niet langs wettelijke weg

werd opgeheven. Directie en Raad van Commissarissen traden af en verdwenen.

— En was de oude Bridge aandeelhouder?

— Ja. Een jaar of twintig, dertig geleden was hij een welgesteld man. Daar hij meende, dat de kolenmijn een uitstekende geldbelegging was, stak hij er bijna zijn gehele kapitaal in.

— Hij werd dus straatarm door deze plotselinge uitmergeling van de mijn?

— Hij was geheel en al geruïneerd. Ik stelde hem dus aanstonds als rentmeester over een mijner kleinere goederen aan. Zoals ik wel van hem verwachtte, wierp hij zich dadelijk met al zijn wilskracht op deze voor hem nieuwe taak, waarin hij zich spoedig geheel had ingewerkt. Tot hij stierf en zijn vrouw zonder middelen achterbleef.

Brand stond op en trad op Raffles toe.

— Ik krijg daar een goede inval, zei hij.

— En dat is?

— Wij waren zoëven verlegen om het doel voor een reis. Als je eens in persoon die hulp naar Dingwall ging brengen.

De hand van Raffles viel met een klap op de brede schouder van de jonge man neer.

— Dat is een goed idee! riep hij uit. Wij gaan per auto geheel Engeland, Wales en het grootste gedeelte van Schotland door en zodoende veel meer genieten, dan wanneer wij de reis per trein zouden maken. Het blijft afgesproken, Charles. Wees zo goed en zeg onmiddellijk aan Henderson, dat hij de Rolls Royce eens duchtig nakijkt en voor de reis gereed maakt.

— Wanneer zullen wij vertrekken? vroeg de jongeman.

— Overmorgen. Het is vandaag te laat en morgen heb ik nog enige dringende zaken te Londen af te wikkelen.

HOOFDSTUK II

DE AANDELEN VAN DE DINGWALLMIJN

Twee dagen later stond, omstreeks acht uur in de ochtend, de grote, grijs gelakte Rolls voor het hek van de voortuin der villa geparkeerd.

Achter het stuurwiel zat een zwaargebouwde chauffeur met een open gelaat, waarin twee blauwe ogen schitterden.

Het was Henderson, de chauffeur van Lord Aberdeen en de trouwe metgezel van de Grote Onbekende bij bijna al diens ondernemingen.

Behalve dat de bagageruimte geheel gevuld was, was er ook nog een langwerpige kist binnen in de auto neergezet.

Juist toen de naburige kerkklokken het volle uur sloegen, traden Raffles en Brand in reisgewaad gekleed naar buiten.

Zij stapten in en de tocht naar het Noorden van Schotland had een aanvang genomen.

Het was tien uur in de avond, toen de reizigers, wel zeer vermoeid, maar opgetogen over de heerlijke natuurtaferelen die zij hadden aanschouwd het dorp Dingwall bereikten.

Daar Raffles wel begreep, dat het thans veel te laat was, om een bezoek aan mevrouw Bridge te brengen, besloot hij de nacht in het kleine logement op het marktplein van het dorp door te brengen.

Niet zonder moeite vond men een plaats voor de grote auto, die reeds de algemene nieuwsgierigheid van

de bewoners had gaande gemaakt.

— Waarom zijn wij eigenlijk niet dadelijk naar je landgoed gereden? vroeg Brand, toen zij in de gelagkamer aan een stevige maaltijd gezeten waren.

— Omdat men altijd op gebeurlijkheden onderweg moet rekenen, en omdat ik het niet noodzakelijk vind, mijn rentmeester in het holst van de nacht op mij te laten wachten. Ik zelf acht dat minder aangenaam, en ik wil dit dus ook niet van anderen vergen.

Nadat de vrienden hun maaltijd gebruikt hadden, begaven zij zich naar hun respectievelijke kamers en het duurde niet lang of zij vielen in een versterkende slaap.

De volgende ochtend was Raffles reeds om acht uur op.

Spoedig bevonden de beide vrienden zich weer in de gelagkamer, waar zij op het ontbijt aanvielen.

— Zeg mij eens, vriend, zo wendde Raffles zich tot de logementhouder, woont mevrouw Bridge nog steeds in dezelfde woning als verleden jaar?

— Ja, mylord, antwoordde de man, die Raffles zeer goed kende.

— Nu, dan zullen wij maar aanstonds op weg gaan, Charles, zei Raffles tot de jonge man.

Zij bereikten na een half uur lopen de kleine boerderij.

De beide vrienden gingen door het

hek en Raffles had de hand nog niet naar de koperen bel uitgereikt, of een jong, bevallig meisje snelde hem tegemoet.

— Wees welkom, mylord ! riep zij vrolijk uit. Daarna voegde zij er op zachte toon aan toe : ik durf haast niet hopen, dat gij gekomen zijt, naar aanleiding van mijn schrijven, maar als dat zo mocht zijn, laat er dan niets van merken tegenover mijn moeder. Gij weet wel dat zij niet hebben wil, dat ik ergens om hulp vraag en toch verzeker ik u, dat het zeer, zeer nodig was, mylord.

— Wees maar gerust, Lizy, zei Raffles zacht. Uw moeder krijgt niets van uw brief te horen.

— Het is gelukkig niet meer zo dringend nodig, mylord, omdat wij gelukkig door een onvoorzien toeval voor de eerste tijd geholpen zijn !

— Zo ? vroeg Raffles verbaasd. Het doet mij genoegen dat te horen. Gij moet mij aanstonds vertellen, waarin dat toeval bestaat.

— Ik verlang niets liever, mylord. Wilt gij zo goed zijn mij te volgen ?

Het jonge meisje ging, nadat zij ook Brand hartelijk begroet had, de beide mannen vóór naar een groot, goed gemeubeld vertrek, waarin een oude vrouw met wit haar voor het venster zat, ijverig bezig met het breien van een kous.

Zij stond dadelijk op, zodra zij haar bezoekers herkende en stak Raffles gul de hand toe.

— Ik ben verheugd, dat gij weer eens hier komt, mylord ! riep zij uit. Welk gelukkig toeval heeft u in onze buurt gevoerd ?

— Ik achtte het noodzakelijk mij eens persoonlijk van de staat van zaken van mijn bezittingen te overtuigen, mevrouw, zei Raffles met een snelle blik op het jonge meisje.

— Denkt gij hier lang te blijven ?

— Neen, hoogstens een week.

Raffles wierp een blik om zich heen en ook nu zag zijn scherp oog duidelijk, dat de zaken op de boerderij hard achteruit gegaan waren.

— Ik hoop, dat gij het in alle opzichten goed maakt, mevrouw, zo begon Raffles weer, terwijl hij zich tot de oude vrouw wendde.

Mevrouw Bridge keek Raffles met haar heldere ogen aan en antwoordde :

— Ik wil eerlijk bekennen, mylord, dat het in de laatste tijd niet zo goed ging, ofschoon ik alle hoop had, dat alles weer in orde zou komen. Maar het is wel toevallig, dat er juist gisteren iets gebeurd is, waarop wij geen van allen hadden gehoopt, en dat ons uit een tamelijk grote verlegenheid zal redden. Misschien heeft Lizy het u reeds verteld ?

— Neen, mevrouw, en ik moet u zeggen dat ik zeer nieuwsgierig ben het te vernemen.

Nadat de bezoekers waren gaan zitten, begon de oude dame :

— Gij moet weten, dat mijn man mij een pakket aandelen heeft nagelaten in een mijnmaatschappij, die opgehouden heeft te bestaan en die ik volmaakt waardeloos achtte.

— Daar heb ik zo iets van gehoord, mevrouw, zei Raffles, terwijl hij de oren spitste.

— Ik had die papieren al enkele malen weg willen doen, maar telkens werd ik daarvan weerhouden, misschien wel door een soort voor gevoel, en nu ben ik maar blij, dat ik het niet gedaan heb. Want gisteren kwam een heer mij bezoeken die mij al mijn aandelen voor een aardig prijsje heeft afgekocht. Gij begrijpt wel, dat ik hem onmiddellijk verteld had, dat de aandelen niets meer waard waren, omdat de mijn totaal uitgeput was, maar hij zei, dat het hem daarom niet te doen was en dat hij de aandelen wilde hebben, omdat er een proces hangende is, waarbij hij belang heeft, en waarin de aandelen van de Dingwall-mijn voor de officier van justitie van groot nut zijn.

Raffles hoorde vreemd op.

— Mag ik vragen, wat die man

ongeveer voor uw aandelen betaald heeft? vroeg hij.

— Het is volstrekt geen geheim, mylord, antwoordde de oude vrouw glimlachend. Ik had voor nominaal ruim tienduizend pond aandelen en ik heb ze verkocht voor vijfhonderd. Gij ziet dus, dat ik niet eens een slechte koop heb gedaan.

— Ja, mevrouw, dat zie ik, zei Raffles, op eigenaardige toon, terwijl hij Brand een snelle blik toewierp.

Even heerste er stilzwijgen en toen vervolgde Raffles:

— Was die heer iemand uit uw streek hier?

— Nee, ik had hem althans nooit gezien.

— En gij, Lizy? zo wendde Raffles zich tot het jonge meisje.

— Ik ook niet. Hij kan hoogstens een paar dagen in het dorp geweest zijn, antwoordde Lizy.

Op dat ogenblik werd de deur meer opengeworpen dan opengedaan en trad er een krachtig gebouwde jonge man van omstreeks drie en twintig jaar het vertrek binnen.

Hij kwam met uitgestoken hand op Raffles toe en schudde diens hand zo lang en zo krachtig, dat Raffles met een pijnlijk gezicht tenslotte zijn vingers moest bevrijden.

Vervolgens onderging Brand hetzelfde lot.

— Ik ben oprecht verheugd, u weer te zien, mylord, begon de jonge Jack, ofschoon ik moet zeggen, dat het niet onder heel aangename omstandigheden is.

— Hoe zo? vroeg Raffles. Toch niet ziek? Daar ziet ge anders waarlijk niet naar uit, en uw handdruk zegt ook heel iets anders.

— Gezond zijn wij gelukkig alle drie, mylord, dat is de zaak niet. Ik ben sedert enige tijd zonder werk.

— Het is je eigen schuld, klonk de kalme stem van de oude vrouw. Je bent te driftig, je wilt je niets laten zeggen en je maakt ruzie over de

minste kleinigheid. Geen wonder, dat je het niet lang bij een en dezelfde patroon uithoudt.

— Misschien ben ik wel eens wat driftig uitgevallen, moeder, maar gij wilt toch zeker niet zeggen, dat ik in het laatste geval geen gelijk had, niet waar? Ik weet eigenlijk niet, wat mij belet heeft, de schurk onmiddellijk de hersens in te slaan.

De oude vrouw zuchtte.

Raffles stak Jack de hand toe, en zei:

— Beloof mij, dat gij u zult matigen. Onbezonnen drift heeft nog nooit iemand voordeel aangebracht.

Daarop wendde de Grote Onbekende zich weer tot zijn gastvrouw en zei:

— Ik zou gaarne nog even op het onderwerp van zoëven terugkomen, waarin ik groot belang stel.

De oude vrouw wierp een schuwe blik op haar zoon, voor wie zij blijkbaar een beetje bang was, en stotterde toen een paar onhoorbare woorden.

Jack keek verbaasd van de een naar de ander.

— Wat was dat voor een belangrijk onderwerp? vroeg hij.

Brand, die niets gezien had van het stille ogenspel tussen de oude vrouw en Raffles, gooide er dan ook zonder nadenken uit:

— Wij hadden het over de waar-deloze aandelen in de Dingwall-mijn die uw moeder gisteren verkocht heeft.

Er ontstond een onheilspellende stilte.

De zwarte wenkbrauwen van Jack Bridge naderden elkander en toen klonk het van de lippen van de jonge smid:

— Wat is dat, moeder? Mijnheer Brand vergist zich zeker, niet waar?

De oude vrouw scheen wel in een schelp te willen kruipen, zo klein maakte zij zich.

Maar de zwarte ogen van Jack Bridge waren meedogenloos beurtelings op het gelaat van zijn zuster

en dat van zijn moeder gevestigd.

— Mag ik om antwoord verzoe- ken? vroeg hij tenslotte met een stem, die hij kalm trachtte te doen blijven, maar die trilde van inge- houden drift.

Nu kwam zijn zuster op hem toe en legde hem de hand op zijn brede schouder.

— Kom, Jack, zei zij met een vlei- ende stem. Wees er niet kwaad om. Ik weet wel, dat je nooit hebt goed- gevonden, dat die waardeloze vod- den verkocht werden, maar je weet ook niet, dat wij eigenlijk in grote nood zaten en dat die vijfhonderd pond meer dan welkom waren.

— Vijfhonderd pond! riep Jack uit, terwijl zijn stem nu van drift sidderde. Vijfhonderd pond voor aandelen, die eerst tienduizend waard waren?

— Maar de mijn bestaat toch niet meer! jammerde de oude vrouw.

— Wat doet dat er toe? bulderde de jonge man. Ik heb u toch immers gezegd, dat wij ons nooit van die papieren mochten ontdoen, omdat het wel eens meer gebeurd is, dat een zogenaamd uitgeputte mijn later opnieuw ontgonnen kon worden.

Nu meende Raffles tussenbeide te moeten komen, en zei op kalmeren- de toon:

— Dat is inderdaad wel eens ge- beurd, beste Jack, maar die kans is op dit ogenblik uitgesloten.

— Weet gij dat wel zeker, my- lord? vroeg de jonge man, die niet van zins was zich zo spoedig gewon- nen te geven.

— Nu, het mag zijn zoals het is, maar ik zal niet eerder rusten, voor de man, die u onze aandelen heeft afgekocht, ze weer terug geeft. Ik zal er hem evenveel voor betalen als hij er u voor gaf en desnoods nog iets op de koop toe.

Weer ontstond er een onheilspel- lende stilte en daarop vroeg Jack, terwijl hij zich tot zijn zuster wend- de, kortaf:

— Hoe heet de koper en wat is zijn adres?

— Zijn naam is Harry Laming- ton, antwoordde de oude vrouw op zwakke toon. Maar zijn adres heeft hij niet genoemd.

— Het is best mogelijk, vervolgde de jonge man woedend, dat het een valse naam is. Ik moet u zeggen - het is een mooie boel. Achter mijn rug om worden er hier zaken bedis- seld, waartegen ik mij altijd verzet heb.

— Maar, Jack, kwam zijn moeder jammerend. Bedenk toch, dat wij beslist geld nodig hebben. Nog één week, en onze schuldeisers zouden misschien alles wat wij nog bezitten verkocht hebben.

Een vlammend rood steeg in het gelaat van de jonge man op.

Hij richtte een schuwe blik op John Raffles, die zeer goed begreep wat er in het hart van de driftkop omging.

De Grote Onbekende trad op hem toe en legde hem de hand op de schouder.

— Gij bevindt u in gezelschap van vrienden, zei hij, die het grootste belang stellen in uw aangelegenhe- den. Geloof mij, Jack, ik wil niets anders dan uw welzijn en dat van het gezin van uw moeder. Ik moet het echter met u eens zijn, dat het wellicht niet zo voorzichtig was, zich althans niet van de naam en vooral van het adres van de koper te over- tuigen. Gedane zaken nemen echter geen keer en ik zou u raden, te be- rusten in hetgeen er geschied is.

— Dan kent gij mij niet, mylord, hernam de jonge man op doffe toon, terwijl hij zijn vuisten balde. Het is mogelijk, dat die aandelen waarde- loos zijn, maar wilt gij mij dan eens zeggen, waarom zij voor een wild vreemde dan eensklaps blijkbaar vijfhonderd pond sterling waard zijn?

HOOFDSTUK III

DE GEK VAN DINGWALL

Op een half uur afstand ongeveer van de laatste huizen van Dingwall bevond zich de ingang van de oude, sedert jaren verlaten, mijn.

Over de grote schacht, zijn lange zware planken gelegd, die met dwarslatten aan elkaar zijn gespijkerd.

Er zouden tientallen mannen nodig zijn om deze zware bedekking van haar plaats te krijgen.

Zij is er neergelegd om te beletten, dat vreemdelingen, die niet bekend zijn met de aard van de loods, in de duisternis in deze schacht zouden vallen, die bijna vijfhonderd meter diep is, en tot ver onder de bodem van de zee afdaalt.

Toch scheen er een persoon, een bewoner van Dingwall te zijn, die in deze bouwval belang scheen te stellen.

Soms zagen de bewoners deze man in lange maanden niet verschijnen, dan weer kwam hij plotseling opdagen, men wist niet van waar, om even onverwacht weer te verdwijnen, zonder dat men wist waarheen.

In het dorp zelf werd hij weinig gezien.

Hij kwam er alleen om tabak en levensmiddelen te kopen, onveranderlijk vergezeld door een grote, le-

lijke kwaadaardige hond, die door alle kinderen in het dorp gevreesd werd.

Waarvan hij leefde, waar hij woonde, wie zijn verwanten waren, niemand wist het.

Steeds zweeg de «gek van de Dingwall-mijn», zoals men hem langzamerhand was gaan noemen.

Slechts een enkele keer had men het bijgewoond, dat hij wat spraakzamer was.

Dat was, toen enige voormalige mijnwerkers, die een ander vak hadden moeten kiezen, hem naar een der kroegen van het dorp hadden meegelokt en hem daar op een borrel getraceerd hadden.

Toen waren de ogen van de gek beginnen te schitteren en had hij onsamenvangende, verwarde verhalen gedaan over de rijkdommen, die zich nog in de verlaten mijn moesten bevinden.

Zijn handen beefden en zijn oogleden trilden zenuwachtig, toen hij tot verbazing en schrik van de aanwezigen, uitweidde over de ongehoorde schatten, welke de Dingwall-mijn nog kon opleveren.

Hij vertelde, dat hij geregeld in de mijn afdaalde, dat hij er in weelde baadde, dat hij er zich bevond als een koning in zijn paleis. Dat de hele

mijn hem toebehoorde, dat hij er de onbepaalde alleenheerser was.

Slechts zijn hond, zijn trouwe Vang, deelde dit rijk met hem.

De mijnwerkers hadden hem lachend laten praten.

Zij wisten immers maar al te goed, dat de mijn niet alleen geheel was uitgeput, maar dat het ook volstrekt onmogelijk was er in door te dringen, daar de enige uitgang versperd was.

Nadat hij dit verhaal gedaan had, had de zonderling het hoofd op de arm gelegd om zijn roes uit te slapen.

Toen hij weer tot zich zelf kwam, had hij de aanwezigen achterdochtig en met boosaardige blikken aangekeken.

Hij had echter niets gevraagd, maar was weer vertrokken, zoals hij gekomen was, beladen met zijn eetwaren, die in een zak over zijn rug waren gehangen, in de ene hand zijn zware stok houdend en in de andere het touw, waaraan zijn hond Vang bevestigd was.

De bewoners van Dingwall wisten niets van zijn geschiedenis, vanwaar hij kwam, of hij familieleden had, niets, niets behalve zijn naam.

Hij heette Thomas Grafton en hij was vóór de noodlottige uitputting van de mijn vijf-en-veertig jaren aan één stuk in dienst van de Dingwall-Maatschappij geweest.

Reeds als knaap van tien jaren had hij, als paardenjongen, zijn vader in de mijn vergezeld, waarvan hij de meeste gaanderijen en gangen had zien aanleggen en waarvan hij de kleinste schuulhoeken kende.

De mededeling, dat de mijn uitgeput was, had hem als een donderslag getroffen, en van dat ogenblik af was hij gaan malen.

Thomas Grafton was het dorp ontvlucht en pas enige maanden later teruggekeerd, geheel verwilderd, haveloos, met een woeste blik in de ogen en vergezeld van een grote hond, die hij blijkbaar op zijn zwerf-

tochten had ontmoet.

Hij had al zijn bezittingen te gelde gemaakt en was toen verdwenen met medeneming van zijn houweel, zijn mijnwerkerskleding, zijn mijnlamp en een paar hoge waterlaarzen; niemand begreep waarom.

Op een ochtend in de maand mei zwierf de «gek van Dingwall» door de straten van het dorp.

Van tijd tot tijd hief hij het hoofd op, als om zich te vergewissen van de plek, waar hij zich bevond.

Dan strompelde hij opnieuw verder, en bleef eindelijk staan voor een kruidenierswinkel, waarvan de eigenaar tevens potloden, pennen, papier en postzegels verkocht.

Grafton stak de hand in zijn zak, haalde er een hand vol kopergeld uit, bekeek dat met een suffig, afwezige blik, en trad eindelijk de winkel binnen.

De winkelier stond in zijn hemdsmouwen achter de toonbank te praten met een vreemdeling, die blijkbaar niet tot de streek behoorde en die hij zoëven enige postzegels verkocht had, benevens een paar van die afgrijselijke prentbriefkaarten, zoals men ze in dergelijke dorpswinkeltjes alleen schijnt aan te treffen.

De gek kwam schoorvoetend nader, en nam een lege zak van zijn schouder.

Hij stiet een brommend geluid uit en keek de vreemdeling voor de toonbank wantrouwend aan.

Deze was een man van omstreeks veertig jaar, met sluijk, zwart haar, een grote, enigszins gekromde neus, rijzig van bouw en gekleed als herboer. Hij keek de binnentredende nieuwsgierig aan en scheen toen de winkelier met de ogen te ondervragen.

Terwijl Grafton zich bukte, om het touw van de zak los te maken, boog de winkelier zich tot de vreemdeling over en fluisterde hem achter zijn hand toe:

— Dat is de gek van Dingwall! Hij is een voormalig mijnwerker en

de plotselinge uitputting van de mijn, waarin hij vijf-en-veertig jaar lang gewerkt heeft, heeft hem in zijn geestesvermogens gekrenkt. Het is eigenlijk jammer, dat hij op het ogenblik nuchter is anders zoudt gij hem prachtige verhalen kunnen horen doen over de rijkdommen, die hij in de mijn heeft aangetroffen, en waarin hij zich rondwentelt als een Indisch vorst in de dukaten.

— Heeft die man vijf-en-veertig jaren lang in de mijnen gewerkt?

— Ja, mijnheer, van zijn tiende jaar tot op het ogenblik dat de mijn gesloten moest worden en dat het allerlaatste stukje steenkool er werd uitgehaald, en dat is nu ongeveer tien jaar geleden.

— En hij is gek, zegt gij?

— Nu, dat niet bepaald, maar hij is alles behalve normaal.

Op dat ogenblik richtte Grafton zich weer op met de geopende zak in de hand.

Hij mompelde een paar onverstaanbare woorden, wierp een hand vol kopergeld op de toonbank en wachtte toen geduldig af, tot de winkelier de zak, die hij ophief, met een aantal pakjes koffie, zout, rijst, meel en erwten had gevuld.

Vervolgens bond de oude man zijn zak met de grootste zorgvuldigheid dicht, waartoe hij plaats nam op een bank, die op enige afstand bij de deur geplaatst was.

— Waartoe heeft die man zulk een grote voorraad nodig? vroeg de vreemdeling zacht. Het lijkt wel alsof hij een beleg moet doorstaan.

— Hij komt maar zelden in het dorp om levensmiddelen in te slaan, mijnheer, dus moet hij wel wat in voorraad nemen.

— Woont hij dan niet hier? vroeg de vreemdeling verbaasd.

— Neen, maar waar hij woont, weet niemand, mijnheer.

— Heeft men hem dan nooit trach hebben? vroeg de winkelier verten te volgen?

— Waarom zou men dat gedaan

baasd. Grafton bezit geen rooie duit, behalve wat er nodig is voor zijn karige maaltijden.

— Dat is zonderling, mompelde de vreemdeling. Wat zou daar achter steken? Komaan, ik wil die zaak eens onderzoeken.

Op dat ogenblik had de Gek van Dingwall de zak gesloten en met behulp van een dik touw op zijn rug bevestigd. Hij greep zijn stok en het touw van de hond en strompelde de winkel uit, zonder te groeten en zonder enige aandacht te schenken aan de winkelier en de man aan de toonbank.

De vreemdeling rekende af en verliet op zijn beurt de winkel.

Twintig meter vóór hem uit strompelde Tom Grafton, terwijl Vang, de hond, kwispelstaartend naast zijn meester liep.

— Hij is oud, maar nog zeer sterk, mompelde de vreemdeling in zich zelf.

Hij volgde hem op enige afstand, zonder hem uit het oog te verliezen, tot Grafton bleef staan, zijn oude verschoten hoed van het hoofd nam en zich met een rode zakdoek over het voorhoofd wreef.

Het was dan ook zeer warm op die dag, en de man scheen reeds een lange wandeling achter de rug te hebben. Met een paar passen was de vreemdeling bij hem. Hij legde hem vriendelijk 'de hand op 'de schouder en vroeg:

— Zou je niet een glas bier lusten, oudje?

De Gek van Dingwall keek de vrager met zijn door waanzin vertroebelde ogen aan, en scheen te weifelen.

— Geen drank! Geen drank! stamelde hij toen, met een afwerend gebaar van zijn rechterhand.

— Neen, geen drank, maar toch wel een glas bier.

— Glas bier. Glas bier, ja! Grafton wil wel een glas bier hebben.

Tegelijkertijd stak hij snel de dorpstraat over, sneller dan men van

zijn leeftijd verwacht zou hebben, en trad, door de vreemdeling gevolgd, een der kleine herbergen van het dorp binnen.

Daar het nog vroeg in de ochtend was, was de gelagkamer geheel verlaten.

Tom Grafton liet zich op een bank bij een der kleine tafeltjes neervallen, nam zijn hoed af en wuifde zich een weinig koelte af.

— Een glas bier ! riep de vreemdeling uit. En geef mij een glas van je beste whisky !

Grafton nam het glas van de herbergier aan en nam een geduchte teug.

De vreemdeling deed, alsof hij eveneens zijn glas ophief om het te ledigen, maar nauwelijks had de gek van Dingwall het zijne weer neergezet, of de vreemdeling vestigde zijn aandacht op een dorpsbewoner, die voorbij het raam liep en goot snel de inhoud van zijn glas in dat van de oude man over.

Met over elkaar geslagen armen bleef Grafton enige tijd voor zich uitstaren en scheen reeds volkomen vergeten te zijn, waar hij zich bevond en wat hij kwam doen.

— Goed, lekker, grinnikte hij zacht voor zich heen. Grafton houdt van drinken. Ik wil nog wel een glas hebben, vreemdeling !

Deze haastte zich, aan het verzoek te voldoen en even later kon hij, de aandacht van de gek afleidende, opnieuw zijn glas in dat van de oude mijnwerker ledigen.

Plotseling strekte de zinneloze de rechterhand over het tafeltje uit en greep de arm van de vreemdeling

beet.

— Ik ben rijk, kwam het nu kort afgebroken over zijn lippen. Ik ben schatrijk, weet je dat wel ?

— Ik twijfel er geen ogenblik aan.

— De gehele Dingwall-mijn is mijn eigendom, vervolgde Grafton. Alle aardgeesten zijn mijn slaven ! Zij vliegen op mijn wenken, weet je ? Ik heb maar te bevelen en zij doen wat ik wil. Al die steenkool, al die miljoenen tonnen steenkool, behoren mij toe en aan niemand anders. Zij denken, dat de mijn uitgeput is, die dwazen ! Ha, ha ! Zij weten niet, wat de oude Grafton weet ! Zij denken, dat ik gek ben, vreemdeling. En toch zeg ik, dat daarbeneden voor honderdduizend ponden sterling aan prachtige, vette steenkool voor het oprapen ligt.

De Gek van Dingwall wees met zijn magere vinger naar de vloer terwijl zijn ogen koortsachtig in zijn hoofd brandden.

De vreemdeling had geen woord verloren van hetgeen de oude mijnwerker in zijn dronkenschap zei.

Deze vervolgde, na enige tijd als wezenloos in zijn leeg glas te hebben gestaard :

— Daar beneden is een hele stad, vreemdeling, een stad met brede straten, en huizen van louter steenkool. Zij glinsteren als diamant, als ik er mijn lamp op laat schijnen.

Op dat ogenblik traden er enige bezoekers binnen. De oude man zweeg onmiddellijk. Hij wreef zich over de slapen, liet langzaam het hoofd op de gekruiste armen zinken en begon te snurken.

HOOFDSTUK IV

DE AVONTURIER

De vreemdeling stond haastig op, betaalde de vertering en verliet de gelagkamer, na zich nog eens met een vluchtige blik vast te hebben overtuigd, dat de oude man sliep.

Daarop begaf hij zich naar een groter café aan de hoofdstraat van het dorp gelegen, bestelde een kop koffie en dacht ernstig over het gebeurde na.

— Als je het handig aanlegt, John Musgrave, zo overwoog hij, dan is je fortuin gemaakt. Die ezels van boeren schijnen er geen ogenblik aan gedacht te hebben, dat die zogenaamde gek in zijn dronkenschap wel eens de waarheid kon spreken en toch, als zij maar even verder hadden nagedacht, zouden zij zich hebben moeten afvragen, waar die oude mijnwerker wel zou wonen. Niemand in de gehele streek schijnt hem ooit langer dan een dag hier of daar te hebben gezien. Ik geloof dan ook stellig, dat de Gek van Dingwall in de oude mijn woont, of misschien wel in een nieuwe mijn, die zijn instinct als mijnwerker hem heeft doen ontdekken. Dus aan het werk, Musgrave. Laat eens zien, dat je talent als avonturier door het rusten niet geroest is.

Onder deze en dergelijke overpeinzingen dronk de heer John Musgra-

ve, oplichter en avonturier van beroep, welbehaaglijk met kleine slokjes zijn kop koffie leeg.

Intussen naderde de waard hem om een praatje met de vreemdeling te maken.

— Gij zijt niet van deze streek, mijnheer? zo begon hij.

— Neen, antwoordde Musgrave, Ik kom van de andere kant, van Edinburgh.

— Zaken doen? vroeg de waard verrast.

— Precies. Ik wilde mij namelijk interesseren in de Dingwall-mijn.

De waard meende niet goed te hebben verstaan, en begon te lachen.

— Gij moet het mij niet kwalijk nemen, als ik onbeleefd ben, mijnheer, riep hij daarna uit, maar gij zoudt even goed geld kunnen steken in de exploitatie van de maan.

— Hoe dat zo? vroeg Musgrave, kwasi verwonderd.

— Wel, mijnheer, tien jaar geleden is het laatste stukje steenkool uit de mijn gehaald. Het spreekt dus vanzelf, dat de maatschappij, die de mijn exploiteerde, geen teken van leven meer geeft.

— Zo, zo... dus die maatschappij is ontbonden? vroeg Musgrave.

— Dat geloof ik niet, mijnheer, maar toch kan men wel zeggen, dat

zij niet meer bestaat. De aandelen worden als scheurpapier beschouwd.

— Ja, dat kan ik mij voorstellen, zei Musgrave op luchtige toon. De aandeelhouders zullen zich allen wel van die voddën ontdaan hebben.

— O, neen, daarin vergist gij u toch. Ofschoon het uitgesloten kan worden geacht, dat de mijn nog ooit geëxploiteerd zal worden, zo hebben toch een aantal aandeelhouders de papieren bewaard, al was het slechts bij wijze van herinnering. Kijk, ik zelf heb eens in mijn goede dagen zo'n aandeeltje gekocht, toen zij tachtig procent boven pari stonden, en ik heb het nog altijd. Wilt gij het eens zien?

— Ja, gaarne, antwoordde Musgrave. Ik zou wel eens willen zien, hoe die dingen er uitzien.

De waard verwijderde zich en keerde even later terug met een papier, dat hij de vreemdeling overhandigde.

Musgrave wierp er een blik op, en een flauwe glimlach deed zijn lippen krullen. Toen gaf hij het aandeel terug en zei :

— Goed om er de kachel mee aan te maken. De kastelein lachte en hernam :

— Dat zei ik immers al.

— De aandelen zijn zeker overal verspreid? vroeg Musgrave verder.

— Dat wil zeggen, ongeveer negentig procent bevindt zich in hoogstens tien of twaalf handen. Hier in het dorp bijvoorbeeld, heeft de weduwe Bridge, naar men zegt, voor een tienduizend pond sterling van die papieren.

— Beter dan zo heel weinig, zei Musgrave, die het in zijn oren knoopte.

Tien minuten later had hij het adres van de weduwe Bridge uit het adresboek van het dorp overgeschreven, betaalde daarop zijn vertering en verliet het café om aanstonds zijn schreden naar het huis van mevrouw Bridge te richten.

Het is de lezer reeds bekend wat

daar gebeurde. Musgrave ondertekende met een valse naam de kwitantie, welke hij de oude vrouw ter hand stelde, die maar al te blij was, voor de waardeloze papieren vijfhonderd pond sterling te krijgen.

Met de documenten in zijn zak verliet Musgrave daarop de woning en nog geen kwartier later het dorp, tenminste geen der bewoners zag hem die dag terug.

De volgende dag trad Jack Bridge de gelagkamer binnen, waar Grafton en Musgrave de vorige dag enige tijd te zamen gezeten hadden.

Hij ging recht op de logementhouder toe en vroeg kortaf :

— Men zegt mij, dat hier gisteren een vreemdeling is geweest, in gezelschap van de Gek van Dingwall. Is dat zo?

— Ja, die twee zijn hier geweest. De oude dwaas heeft hier bijna de hele dag gezeten. Hij had een paar glazen bier gedronken en viel op zijn stoel in slaap. Ik heb hem maar niet wakker gemaakt, omdat hij meestal een kwade dronk heeft, als hij zijn roes niet geheel heeft uitgeslapen.

— En de ander?

— Die is ongeveer een kwartier nadat hij gekomen was, vertrokken.

— Kent gij hem?

— Ik had hem nooit van tevoren gezien. Maar waarom vraagt gij mij dat alles?

— Dat is mijn zaak, antwoordde de jonge man op ruwe toon. Zoudt gij mij kunnen zeggen, waarover het gesprek hoofdzakelijk gelopen heeft?

— Gij verdient het eigenlijk niet, want gij slaat een toon aan, die mij niet bevalt. Maar allez, ik behoef er geen geheim van te maken. Zij spraken over de uitgeputte mijn, en over de waardeloze aandelen.

Een hevige vuistslag van de jonge man deed de glazen op de tafeltjes rinkelen.

— Ik dacht het wel! riep hij woevend uit. Laat de vent zich voor mij in acht nemen, als ik hem in

handen krijg. Ik zou niet voor mij zelf instaan.

De caféhouder keek Jack Bridge hoofdschuddend aan.

Hij begreep niets van de woede van de jongeman.

Hij haalde de schouders op en begaf zich weer naar zijn tapkast, terwijl Jack Bridge het café uitstormde en recht door naar de kruidenier aan de overzijde van de straat liep, wien hij dezelfde vragen stelde.

De volgende dag kwam een herdersknaap het bergpad af, dat van Dingwall naar het dal afdaalt, hetwelk door de duizend meter hoge Ben Wymis in het Noorden wordt afgesloten.

Hij stak een smalle stroom over op een plek, waar het water nauwelijks zijn enkels bereikte en begaf zich naar een spaarzaam begroeide weide, gelegen aan de voet van de rotsen.

Het scheen een plek te zijn, die de jongen goed kende.

Hij liet zich op het gras vallen, haalde een stapel boterhammen te voorschijn en begon gulzig te eten.

Toen het laatste kruimeltje door zijn keelgat verdwenen was, stond hij op en liep de heide ten einde, tot hij de lage rotsen bereikt had, die op vele plaatsen direct door het water van de zee arm bespoeld worden. Even later stond hij op een smal strand van nauwelijks enige meters breedte, dat bij vloed geheel onder loopt.

Eensklaps bleef hij verrast staan.

Op ongeveer tien meter afstand zag hij een donker voorwerp op het lichtgele zand liggen. Door nieuwsgierigheid gedreven, kwam de jongen naderbij, en zag, dat het voorwerp een man was, die blijkbaar languit op het zand lag te slapen.

De jongen kwam nog iets naderbij, zich afvragend, of de slaper wel wist, dat hij over nauwelijks een kwartier door de vloed zou worden verrast.

Plotseling boog hij zich voorover.

Iets in het uiterlijk van de man, die met de armen onder het hoofd lag, had zijn aandacht getrokken, en dan nog iets waarvan hij zich niet dadelijk bewust was; het was een grote, donker gekleurde vlek boven op het voorhoofd van de man.

Hij bukte zich om de man wakker te schudden en raakte daarbij een van diens handen aan.

Die hand was ijskoud.

De man sliep, maar hij sliep de doodslap.

De jongen huiverde en zo hard zijn kleine benen hem konden dragen, holde hij terug.

Juist kwamen er enige arbeiders aan, die in het dorp thuis hoorden en die op weg waren naar een naburige boerderij.

De herdersjongen zwaaide met de armen en schreeuwde zo hard hij kon, hen toe.

Langzaam, blijkbaar een jongensstreek vermoedend, kwamen de arbeiders, vier in getal, naderbij.

— Wel jongen, wat is er? En waarom schreeuw je zo? vroeg een hunner. Is je pet in zee gevallen? Kan je geen antwoord geven?

Inderdaad, de knaap was niet tot spreken in staat.

Met sidderende hand wees hij achter zich, en hij kon slechts stamelen:

— Daar... daar...!

De mannen wachtten geen verdere verklaring af.

Aan het gehele uiterlijk van de knaap bemerkten zij, dat de jongen iets afschuwelijks moest hebben gezien.

Zij snelden naar het smalle strand en hadden spoedig het lijk gevonden.

Zij namen het voorzichtig op en droegen het naar een veilige plek, waar het niet door het water kon bereikt worden.

Daar legden zij het neer en keken er zwijgend op neer.

— Dat is moord, zei een hunner op zachte toon.

— Ja, daar valt niet aan te twijfelen; met een zware steen, of met een bijl, voegde een ander op even fluisterende toon er aan toe.

— Ik geloof dat ik die man ken! riep plotseling de derde uit. Ik heb hem gisteren in het dorp gezien! Hij kwam toen uit het huis van mevrouw Bridge.

— Je hebt gelijk, kameraad, kwam nu weer de man, die het eerst gesproken had, terwijl hij de verslagene nauwkeurig bekeek. Ik heb die man gezien toen ik in het café van Lennox binnenkwam. Hij zat daar met de Gek van Dingwall te praten.

— Wat zullen we doen? vroeg de vierde. Ik heb niet veel zin me er mee te bemoeien.

De eerste arbeider dacht even na en zei toen:

— De veldwachters moeten onmiddellijk gewaarschuwd worden. Het is een lelijk zaakje. Zeg Jo, zo wendde hij zich tot de herdersknaap, jij hebt vlugge benen, loop eens aanstonds naar het dorp terug en vertel aan de veldwachter, wat je hier gezien hebt. Zeg hem, dat er mannen met een brancard moeten gestuurd worden.

— Dat zal wel niet mogen, denk ik, zei de tweede arbeider. Voor zover ik heb gehoord mag het lijk van een vermoorde niet vervoerd, voordat het gerecht ter plaatse is geweest.

— Nu, dat moeten ze dan maar zelf weten, hernam de eerste spreker, terwijl hij zijn broodzakje en zijn waterkruik weer over zijn schouder sloeg en zich gereed maakte om verder te gaan.

De jongen was intussen, zo snel zijn benen hem wilden dragen, de weg naar het dorp opgesneld, waar hij ademloos aankwam.

Hij had de eerste huizen nog niet bereikt, of hij ontmoette twee heren, die blijkbaar vroeg waren opgestaan om een bergtocht te maken.

Het waren John Raffles en Charles Brand.

De Grote Onbekende wees lachend met zijn bergstok op de naderende jongen, die hijgde van het harde lopen en zei tot Brand:

— Als wij zulke benen hadden als dat jochie, dan konden we onze bergstokken wel thuis laten. Eensklaps zweeg hij echter, daar hij plotseling werd getroffen door de gelaatsuitdrukking van de jongen.

Hij greep hem bij de arm, maar de jongen wilde zich losrukken en smeekte toen dit niet ging:

— Laat me alsjeblieft los, mijnheer, ik moet dadelijk de politie waarschuwen.

— Politie? riep Raffles verbaasd.

— Ja, mijnheer! Er ligt daar beneden een man, die vermoord is.

— Wat zeg je daar? riep Raffles, terwijl hij een snelle blik met Brand wisselde. Waar?

— Hij lag vlak bij de rotsen op het strand, mijnheer, en een kwartier later zou het water hem zeker hebben weggespoeld.

— Ik ga met je mee, zei Raffles kortaf. Het huis van de veldwachter is hier vlak bij.

Raffles en Brand vergezelden nu de jongen, die snel zijn weg vervolgde.

— Hoe zag die man er uit? vroeg Raffles onderweg.

— Groot en zwart, mijnheer, met een klein zwart snorretje.

— Hoe was hij gekleed?

— In een donkergrijs pak.

Weer wisselden Raffles en Brand een zwijgende, veelzeggende blik.

Onhoorbaar voor de knaap fluisterde de jongeman: Dat zal een zware slag zijn voor de arme oude vrouw.

— Gij gelooft dus ook dat die driftkop...?

Brand knikte zwijgend en zei:

— Je weet dat hij vannacht niet thuis is geweest?

— Ik weet het, mevrouw Bridge heeft het mezelf verteld.

— Dat het daartoe moest komen, zei Raffles op sombere toon. Ik was

er bang voor toen ik hem gisteren als een razende het huis zag uitlopen.

Op dat ogenblik hadden zij het huis van de veldwachter bereikt en troffen hem toevallig thuis.

Hij keek de beide heren, die hij goed kende, vragend aan en vestigde toen zijn ogen op de knaap.

Hij stiet een kort lachje uit.

— Heeft de bengel kattedekwaad uitgehaald op uw landgoed, mylord, zei hij, terwijl hij dreigend de vinger ophief.

— Neen, vriend, zei Raffles ernstig. De knaap heeft iets veel ernstigers te vertellen, luister maar naar hem.

En nu deed de jongen in korte, afgebroken zinnen het verhaal van wat hem was wedervaren.

De veldwachter had zich onder dit relaas met knikkende knieën op een stoel laten vallen, want dergelijke misdaden kwamen in deze streek van Schotland zelden voor.

Toen vermande hij zich en trad haastig naar het telefoontoestel en bracht het gerecht in de naburige stad Interness, op ongeveer twintig minuten sporens van Dingwall gelegen, op de hoogte van de ontdekte misdaad.

Even later begaven de drie mannen zich op weg en hadden binnen twintig minuten de plek bereikt, waar het lijk van de verslagene op het strand lag uitgestrekt, bewaakt door een van de vier arbeiders.

Eén blik was voor hem voldoende, om hen te doen zien, dat hun vermoeden gegrond was.

Een van de slapen en het aangrenzende gedeelte van het hoofd vertoonden een gapende wonde, die blijkbaar was toegebracht met een of ander zwaar voorwerp.

De veldwachter stond op en schudde het hoofd.

— Hij is dood, zei hij op zachte toon.

— Dat is ook niet te verwonderen, zei Raffles. Zie die vreselijke wonde maar eens.

Zoudt gij zijn klederen niet eens onderzoeken? Zwijgend begon de veldwachter de zakken van de verslagene te doorzoeken. Het horloge, een portemonnaie met geld, een lederen portefeuille met wat bankpapier, enkele losse goudstukken, een opschrijfboekje met aantekeningen en adressen kwamen een voor een te voorschijn.

HOOFDSTUK V

DE GESTOLEN AANDELEN

Raffles had onmiddellijk gezien, dat het pakket aandelen, waarmede Musgrave de woning van mevrouw Bridge verlaten had, er niet bij was.

— Zeg mij eens, goede vriend, zei Raffles na enige tijd. Kent gij deze man?

— Ik ken hem volstrekt niet, mylord, maar ik heb hem gisteren en eergisteren door het dorp zien drentelen.

Een zucht van verlichting steeg uit de borst van de Grote Onbekende, want dadelijk flitste het door zijn geest, dat, als niemand buiten mevrouw Bridge wist, wat de verslagene bij haar was komen doen, ook niemand haar zoon zou kunnen verdenken, de avonturier in een vlaag van drift van het leven te hebben beroofd.

Wel hadden verscheidene bewoners de man de woning van mevrouw Bridge zien binnengaan, maar geen hunner wist, wat hij daar had gedaan.

Een half uur verstreek, gedurende welke de oude veldwachter zich verdiepte in gissingen aangaande de persoon van de moordenaar en de drijfveer van de misdaad.

Toen verscheen aan het einde van de zacht-afhellende heide een zestal mannen.

Een hanner droeg een grote lederen aktentas onder de arm, de zesde was de caféhouder uit de hoofdstraat van het dorp Dingwall.

Raffles had deze man vrij spoedig herkend en een duister voor gevoel maakte zich van hem meester.

Snel naderde het groepje gerechtspersonen de plek, waar het lijk op het gras lag uitgestrekt, voorafgegaan door de kleine herdersjongen, die nu echter op een eerbiedige afstand bleef staan, blijkbaar bevreesd om nogmaals in aanraking met de dode te komen.

De naderenden bleken te zijn een commissaris van politie, de officier van justitie, een gerechtsgeneesheer en twee schrijvers.

De officier van politie wierp een vragende blik op Raffles en Brand en de eerste begreep, dat hij zijn tegenwoordigheid hier ter plaatse diende te verklaren.

Hij trad naar voren en zei :

— Ik ben Lord William Aberdeen uit Londen, mijnheer. Een paar dagen geleden ben ik hier gekomen, teneinde een bezoek aan een mijner bezittingen te brengen. Half uit nieuwsgierigheid, half in de hoop, dat ik misschien van nut zou kunnen zijn bij uw onderzoek, heb ik mij hierheen begeven.

De officier vroeg :

— Kent gij de vermoorde mischien, mylord ? Dat zou ons bij het onderzoek inderdaad van nut kunnen zijn.

— Ik ken hem niet, maar ik heb hem gisteren door het dorp zien lopen, antwoordde Raffles, met een snelle blik op de caféhouder, die terzijde was blijven staan, maar nu dichterbij kwam, en een blik op het gelaat van de dode wierp.

— Ik heb het wel gedacht ! riep deze uit. Zodra die herdersjongen 'n beschrijving gaf, dacht ik bij mij zelf : dat is de man, die gisteren met de Gek van Dingwall in mijn café heeft gezeten en daarop naar het huis van mevrouw Bridge is gegaan, nadat hij over niets anders dan de aandelen van de oude mijn had gesproken.

— Ho, ho ! Wacht eens even ! riep de officier uit, terwijl hij de hand ophief. Dat zijn heel wat mededelingen opeens ! Wees zo goed, te noteren, wat deze man verklaard heeft, griffier, zo wendde hij zich tot een der schrijvers.

Raffles fronste het voorhoofd en begreep maar al te goed, van welk groot gewicht deze korte verklaring van de caféhouder was en welke noodlottige gevolgen zij zou kunnen hebben.

Intussen was de dokter naderbij getreden en had een blik op de dode geworpen.

— Ik behoef mijn tas niet eens te openen, zei hij hoofdschuddend. De man moet minstens acht uur dood zijn.

— Acht uur ? herhaalde Raffles met grote verbazing. Neem mij dan niet kwalijk, dat ik deze opmerking maak, dokter, maar ik acht dat onmogelijk.

— Dat is zeer merkwaardig, mom-

pelde de geneesheer.

— Ik blijf bij mijn mening. Ik ga zelfs verder, en verklaar nadrukkelijk, dat deze man, als hij om half zes in de ochtend gevonden werd, stellig niet later dan gisteravond om negen uur werd vermoord.

Weer trad een stilte in, gedurende welke allen elkander verbaasd aanzagen.

Want om tien uur 's avonds moest de vloed op zijn hoogst zijn geweest en zelfs nog om twaalf uur in de nacht zo krachtig, dat dan stellig het dode lichaam moest zijn medegesleept.

Charles Brand was de eerste, die weder sprak.

— Neem mij niet kwalijk, zei hij, dat ik mij ongevraagd in de zaak meng, maar is het niet mogelijk, dat men het lichaam na de moord op de plek heeft neergelegd waar het naderhand werd gevonden ?

— Inderdaad, dat is niet zo dwaas, wat gij daar opmerkt, mijnheer, zei de officier. Wij zouden ons daarvan dadelijk kunnen overtuigen, want dan moeten er sporen in het zand zijn achtergelaten.

— Dan moogt gij u toch wel haasten, edelachtbare, merkte de veldwachter op. De vloed is sedert een kwartier aan het opkomen.

— Gauw dan. Laat ons dadelijk gaan, zei de dokter, die blijkbaar zelf uiterst nieuwsgierig was naar de oplossing van dit raadsel.

Allen begaven zich nu naar de plek, waar de rij rotsen begon. De vloed was nog niet zo ver gestegen en het was nog ongeveer een meter breed. Er werd evenwel geen enkel spoor gevonden, zodat men besloot het lijk naar het ziekenhuis over te brengen en als aanknopingspunt van het onderzoek uit te gaan met de ondervraging van de familie Bridge.

HOOFDSTUK VI

EEN RAADSELACHTIGE VERDWIJNING

Onder leiding van de caféhouder begaven de leden van het gerecht zich naar de woning van mevrouw Bridge.

Raffles bleef nog even in de kamer achter, waar het lichaam van John Musgrave was neergelegd.

Terwijl de dokters in een hoek van het vertrek nog met elkander praatten, boog hij zich over het lichaam van de verslagene en onderzocht met de grootste zorgvuldigheid diens klederen.

Brand zag hoe hij een loupe te voorschijn haalde en daardoor met aandacht de stof bekeek, waarvan het sportcostuum van de vreemdeling gemaakt was.

Toen meende de jongeman te zien, hoe hij voorzichtig tussen duim en wijsvinger iets van het goed verwijderde en in een stukje papier wikkelde, dat hij uit zijn agenda had gescheurd.

Vervolgens bekeek Raffles nog eens de wonde aan het hoofd en knikte, alsof hij iets bevestigend zag.

Toen nam hij Brand onder de arm en zei :

— Ga maar mede, vriend, er valt hier niets meer te doen.

— Waar gaan wij naartoe ? vroeg Brand.

— Ik wil in de buurt blijven van de woning van mevrouw Bridge, en de officier van justitie vragen wat hij daar heeft uitgericht.

— Nu, ik denk wel dat de arme vrouw in haar schrik dadelijk zal hebben verteld, dat haar zoon de hele nacht niet thuis is geweest.

— Dat vermoed ik ook, zei Raffles. Kom, laten wij naar het café tegenover de woning van mevrouw Bridge gaan, waar we de deur van de woning van mevrouw Bridge waarnemen.

Toen de twee vrienden het café bereikten namen zij aan een tafeltje voor het raam plaats, maar er verstreek bijna een half uur al eer zij de deur van de boerderij zagen opengaan en vijf heren naar buiten kwamen.

Raffles rekende met de waard af en verliet met Brand het café om de gerechtsbeambten tegemoet te gaan.

Zodra hij naderbij was gekomen, zag hij dat het gelaat van de officier van justitie strak en ernstig stond.

— Vergeef mij mijn onbescheidenheid, mijnheer de officier, zo begon Raffles, maar ik zou gaarne weten, welk resultaat uw bezoek heeft opleverd. Gij moet weten, dat ik mevrouw Bridge reeds lang ken.

— Dat heeft zij mij medegedeeld, mylord, zei de officier. De arme vrouw rekent op u om haar te helpen, want ik behoef er geen geheim van te maken dat er op haar zoon zeer zware verdenking rust.

— De arme vrouw, mompelde Raffles.

— Zij heeft me verteld, vervolgde de officier, dat haar zoon Jack gistermiddag dadelijk na de maaltijd de woning heeft verlaten en sedertdien niet is teruggekeerd.

— Maar dat is toch geen voldoende aanwijzing, meende Raffles te moeten opmerken.

— Op zich zelf misschien niet, mylord, maar ik moet er aan toevoegen, dat hij bij zijn vertrek een zwaar houweel heeft medegenomen.

— Een houweel zegt gij? herhaalde Raffles. Ja, dat is vreemd en geeft te denken.

— Ik moet u dan ook zeggen, mylord, dat ik reeds naar alle steden en de dorpen in de omgeving heb opgebeld om een signalement van de verdachte op te geven, met last hem onmiddellijk aan te houden, zodra hij wordt gevonden.

Raffles schudde mistroostig het hoofd.

— Ik kan het bijna niet geloven, zei hij.

— En toch is dit de enige mogelijke oplossing, mylord, merkte de officier, Mr. Burnley enigszins ongeduldig op. Mevrouw Bridge heeft mij de zaak van die aandelen uiteengezet. Wat ligt nu meer voor de hand, dan dat haar zoon, een driftig heerschap naar ik hoor, en die zich steeds verzet heeft tegen de verkoop van de aandelen, achterdocht heeft gekregen en het plan heeft opgevat de vreemdeling, die de aandelen van zijn moeder kocht, kort nadat de man een gesprek met de gek van Dingwall had, de stukken weer af te nemen, welke deze naar zijn oordeel onrechtmatig had verkregen.

— Deze redenering is niet geheel onjuist, merkte Raffles op. Maar

toch, zij heeft geen waarde als die aandelen volstrekt waardeloos zijn.

— Inderdaad, maar zijn zij wel waardeloos? vroeg Mr. Burnley met een zonderlinge glans in zijn ogen, terwijl hij Raffles aandachtig aankeek.

— Als gij dat gelooft, mijnheer, dan zoudt gij ook moeten aannemen, dat de mijn niet geheel en al is uitgeput! riep Raffles uit.

— Welnu, laten we dat voorlopig aannemen, hernam de officier kalm.

— En mag ik weten wat ge nu voornemens zijt, Mr. Burnley, vroeg Raffles, nadat zij enige schreden zwijgend hadden afgelegd.

— Ik denk tot hedennamiddag hier te blijven en mijn hoofdkwartier op te slaan in het café, waar het gesprek tussen Thomas Grafton en de vreemdeling, blijkens zijn papieren een zekere Musgrave, heeft plaats gehad. Voorts heb ik uit Inverness een aantal rechercheurs en detectives ontboden, die hier in de onmiddellijke omgeving naar Jack Bridge moeten zoeken.

Na dit gesprek keerden Raffles en Brand op hun schreden terug.

Raffles had de handen op de rug gevouwen en liep zwijgend met voorover gebogen hoofd het pad af, dat naar de dorpstraat voerde.

Brand waagde het niet hem in zijn overdenkingen te storen, maar Raffles begon uit zich zelf te spreken.

— Het is een zeer zonderling geval, merkte hij op.

— Gelooft u in ernst, dat Jack Bridge onschuldig is? vroeg Brand.

— Ik wil u eerlijk bekennen, dat ik aanvankelijk meende, dat hij wel door zijn drift tot de ontzettende daad kon zijn gekomen. Echter heb ik in het ziekenhuis iets ontdekt, wat mijn mening enigszins aan het wankelen heeft gebracht.

— Wat dan?

Raffles antwoordde niet dadelijk, maar haalde uit zijn portefeuille een papiertje, dat hij openvouwde en waarvan hij de inhoud aan zijn

vriend toonde.

— Wat zijn dat, denk je? vroeg hij.

— Haren, zou ik zeggen! riep de jongeman verbaasd uit.

— Precies. Het zijn evenwel geen mensenharen, maar haren van een of ander dier, vermoedelijk van een hond.

— Een hond? Welnu, de Bridges hebben toch ook een hond!

— Dat is zo, hernam Raffles, maar de hond van Jack is kortharig, zo goed als pikzwart, terwijl deze haren lang en stug zijn en van een vaalgrijze kleur, als van een Airedale terrier en wel van een, die tamelijk slecht onderhouden wordt.

— En wat leid je daaruit af?

— Wel, dat de vermoorde Musgrave van zeer nabij met een hond in aanraking is geweest en daar ik de haren ter hoogte van zijn schouders vond, vermoed ik dat de hond heel groot was, en dat het dier hem heeft aangevallen.

— Die redenering is niet slecht! riep Brand uit. Het is alleen maar jammer, dat er hier in de buurt waarschijnlijk heel wat Airedale terriers rondlopen.

— Dat denk ik ook. Maar wij moeten zoeken naar een basterdsoort, groter dan de gewone honden van het ras.

Onder het spreken waren de beide vrienden het café genaderd, waar de gerechtsbeambten hun intrek hadden genomen.

Toen zij binnentraden, zaten om de grote tafel in het midden, de heren uit Inverness.

Juist kwam een hunner van de telefoon, bij de tapkast.

— Nog niets, Kennedy? vroeg Mr. Burnley.

— Niets, mijnheer de officier.

— Daar begrijp ik niets van! riep deze uit. Ik heb toch alle spoorwegstations opgebeld, en daar had men tot dusverre nog niemand gezien, die ook maar in de verste verte leek op het signalement van Jack Bridge.

Waar kan de vent toch schuilen?

Raffles en Brand waren naderbij getreden en de eerste vroeg nu:

— De verdachte is dus nog niet aangehouden, Mr. Burnley?

— Neen, mylord. Het moet namelijk voor iemand die iets op zijn geweten heeft, heel moeilijk vallen om ongemerkt uit deze streek te ontkomen.

— Hoe zo? vroeg Raffles. Ik zou toch menen dat het gebergte iedere vluchteling juist veel gelegenheid verschaft om er zich te verschuilen.

— In zekere zin is dat waar, maar in dit geval moet de moordenaar de vlucht hebben genomen zonder zich van levensmiddelen te kunnen voorzien. Hij zou dus reeds spoedig door honger gedwongen worden zich in een of ander dorp te vertonen en ik verzeker u, dat er in de omtrek van dertig mijlen geen enkele plaats is, hoe klein ook, of het signalement van de verdachte is er bekend gemaakt.

Op dat ogenblik kwam de kastelein van achter zijn tapkast om de glazen van de heren aan de tafel opnieuw te vullen.

Raffles, die in gedachten verzonken had gestaan, greep hem onder de arm en fluisterde hem in:

— Als ik mij niet vergis, dan is Thomas Grafton, de Gek van Dingwall, hier gisteren geweest, nietwaar?

— Ja, mylord, antwoordde de man.

— Was hij toen alleen?

— Neen, hij kwam hier met een vreemdeling.

— Dat bedoel ik niet, ik meen of hij zelf door iemand van het dorp vergezeld was.

— Neen, hij was alleen, tenminste als gij die hond van hem niet mederekent.

— Had hij dus een hond bij zich?

— Ja, mylord, een grote, kwaadaardige wolfshond, 'n bastaard, waarvoor alle kinderen en zelfs grote mensen doodsbang zijn.

— Ach zo, nu dat is alles wat ik weten wilde, dank je wel.

Brand zag onmiddellijk aan het gelaat van zijn vriend, dat deze iets ontdekt had, hetgeen hem zeer te vreden stemde.

De gehele namiddag verliep, zonder dat er zich iets bijzonders voerdeed.

Het was bijna zes uur, toen Raffles, die met Brand al die tijd op enig bericht had gewacht, zei :

— Wel, Mr. Burnley, ik vrees maar al te zeer, dat gij de verdachte althans vandaag niet meer in handen krijgt.

— Wij zullen zien, bromde de officier van justitie. Ik geef het zo gauw niet op. Mijn mannetjes uit Inverness zijn aangekomen ; het zijn schrandere kerels en zij zullen er wel in slagen de moordenaar van John Musgrave te achterhalen.

Raffles keek de officier van politie even aan, wenkte Brand en verliet met hem de gelagkamer.

— Begrijp jij er iets van ? vroeg de jongeman, zodra zij op straat stonden.

— Ik moet je eerlijk bekennen, dat ik de zaak nog niet geheel en al heb doorgrond, antwoordde Raffles.

— Wil je mij eens een vraag beantwoorden ? ging Brand voort.

— Laat eens horen !

— Vindt gij het ook niet vreemd, dat, als Jack Bridge onschuldig is, hoe het dan komt, dat hij zich niet vertoont ?

— Daarop kan ik je niets zeggen.

— Je geeft dus toe dat het zonderling is ?

— Meer dan zonderling, het is raadselachtig, even raadselachtig dat hij nog niet gevonden is.

— Waarover sprak je toch eigenlijk met de caféhouder ? vroeg Brand.

— Dat heb ik je nog vergeten te vertellen, zei Raffles haastig, terwijl zijn gelaat eensklaps opklaarde. Weet je wie Thomas Grafton bij zich

had, toen hij dat café bezocht ?

Brand keek zijn vriend aan en riep toen eensklaps uit :

— Een hond misschien !

— Precies ! Een grote, gemene hond, door onze vriend een wolfs-hond genoemd.

— Maar dan zou... vervolgde de jonge man met een glans in de ogen.

— Ik weet wat je zeggen wil, viel Raffles hem in de rede. Ik zeg niet dat het onmogelijk is. Maar dan zou ik toch wel willen weten : waarom heeft hij de aandelen afgenomen en hem al zijn bezittingen laten houden ?

— Daar heb ik nog niet over nagedacht ! riep Brand uit. Dat is zeker zonderling genoeg !

— Hoe het ook zijn moge, ik ben vast besloten deze zaak tot een oplossing te brengen. Ik wil dit raadsel doorgronden.

De volgende dag verstreek geheel, zonder dat er enig bericht van Jack Bridge vernomen werd, en ook de dag nadien leverden de onderzoekingen der politie niet het minste resultaat op.

Jack Bridge was en bleef weg.

Wat Raffles en Brand aangaat, deze bevonden zich in geen geringe staat van opwinding.

Hun auto had hen reeds naar tien, twintig plaatsen op honderden mijlen van Dingwall gebracht, zonder dat zij enig spoor van de jongeman hadden kunnen ontdekken.

Reeds begonnen zij te vrezen, dat de jongeman in een vlaag van wanhoop een einde aan zijn leven had gemaakt, door van de rotsen in zee te springen, tot plotseling door een zonderling voorval de gedachtenloop van Raffles een geheel andere richting nam.

In de avond van de derde dag vernam hij te Perth, waar hij na een lange tocht was aangekomen, dat daar diezelfde namiddag bij 'n effectenhandelaar van de stad een aandeel in de Dingwall-mijn was aangeboden, om te verzilveren.

HOOEDSTUK VII

EEN SPOOR

Raffles vernam deze verbluffende mededeling in de lounge van het hotel, waar hij en Brand die nacht zouden doorbrengen, daar het reeds te laat was geworden om de terugreis naar Dingwall te kunnen aanvaarden.

Een van de effectenhandelaars der stad had het bericht zeer geamuseerd aan enige kennissen verteld, zo luid, dat Raffles had kunnen verstaan wat hij zei.

— Gij kunt wel begrijpen, dat ik de man met zijn onnozel papiertje huiswaarts heb gestuurd. Gij hadt zijn gezicht eens moeten zien, toen ik hem vertelde, dat die stukken volstrekt niets meer waard waren. Ik geloof, dat hij mij wel had willen verslinden.

Raffles verloor de effectenhandelaar geen moment uit het oog en stelde Brand onmiddellijk in kennis met wat hij vernomen had.

De verbazing van de jongeman was grenzeloos.

— Daar begrijp ik volstrekt niets van, zei hij op fluisterende toon. Dus, dan zou Jack Bridge toch inderdaad de aandelen...

— Dat is volstrekt niet zo zeker, Brand, viel Raffles hem kalm in de rede. Wij zullen het echter gauw genoeg te weten komen.

— Je wilt dus die effectenhandelaar ondervragen?

— Dat ben ik inderdaad voornemens.

Raffles wachtte het ogenblik af, dat de effectenhandelaar met de ober afrekende en trad toen op hem toe, gebruik makende van een ogenblik, dat zijn prooi bleef staan om zijn sigaret aan te steken, vóór hij de conversatiezaal verliet.

— Ik vraag u duizendmaal excuus, mijnheer, dat ik u lastig val, zei Raffles op hoffelijke toon. Laat ik beginnen mij aan u voor te stellen. Ik ben Lord William Aberdeen, van Londen.

De effectenhandelaar toonde zich aangenaam verrast en zei :

— Ik heb uw naam vaak horen noemen, mylord. Ik ben de effectenhandelaar Hunlock, uit deze stad. Mag ik weten, waarmede ik u van dienst kan zijn.

— O, het heeft niet veel te betekenen. Ik zat zoëven naast u en hoorde u toen spreken van een zeker aanbod tot het aankopen van waardeloze aandelen van de Dingwall-mijn.

— Inderdaad, mylord, zei Hunlock, die blijkbaar niet wist, waar de ander heen wilde.

— Hebt gij er iets op tegen, mij mede te delen, hoe de man er uitzag, die u die aandelen aanbood?

— Volstrekt niet. Hij was klein, had rood haar, een laag voorhoofd, enigszins hoog in de schouders en met buitengewoon grote voeten. Hij sprak met een Schots accent. Zijn deze inlichtingen u voldoende?

— Meer dan voldoende, mijnheer, antwoordde Raffles, die een snelle blik van verstandhouding met Brand gewisseld had. Nu zou ik nog graag willen weten hoe lang het geleden is, dat die man ze bij u aanbod.

— Nauwelijks een uur of drie, mylord. Het was bijna sluitingstijd en ik stond op het punt mij hierheen te begeven, waar ik meestal met vrienden bijeen kom.

— Dan heb ik niets anders te doen, dan u hartelijk dank te zeggen voor uw inlichtingen. Gij moet weten, dat ik in deze zaak groot belang stel.

— Het is mij aangenaam, u van dienst te zijn geweest, mylord, zei Hunlock.

De beide mannen namen afscheid en Raffles en Brand bleven alleen achter in de grote conversatiezaal.

— Als ik naar je gelaat moet oordelen, Edward, dan heb je een kolossale ontdekking gedaan, zei Brand.

— In ieder geval een ontdekking, die mij heel wat raadselachtigs oplost, amice. Al doet zij mij, helaas, niet de verklaring van het raadsel aan de hand, waar Jack Bridge zich bevindt. Integendeel, dat gedeelte van het vraagstuk wordt nog ingewikkelder.

— Zeg mij dan eens, wie die man met dat rode haar is, vroeg Brand nieuwsgierig.

— O, ik herkende hem onmiddellijk uit de zeer duidelijke beschrijving van onze vriend de effectenhandelaar. Die roodharige sinjeur is een varensgezel uit Dingwall, een zekere Ben Allendale, die echter liever in kroegen zit, dan op het dek van een schip staat. Gewoonlijk, als hij van een zeereis terugkeert, leidt hij van zijn gage enige weken een leventje van vrolijke Frans, om zich, als de duiten op zijn, opnieuw te laten aanmonsteren.

— Maar mijn hemel! riep Brand uit. Hoe komt die man dan in 's he-

melsnaam aan de aandelen, die Musgrave bij zich droeg?

— Wel, die heeft hij hem eenvoudig afgenomen.

— Afgenomen? Zou zo'n klein kereltje die sterke Musgrave hebben durven aanvallen?

— O, daar was zoveel moed niet voor nodig, hernam Raffles kalm. Want toen hij hem plunderde, was John Musgrave reeds enige uren dood.

— En wie had John Musgrave dan vermoord? vroeg de jonge man eindelijk.

— Thomas Grafton, antwoordde Raffles.

— Als dat zo is, dan wordt de verdwijning van Jack Bridge er nog maar te raadselachtiger door.

— Die opmerking heb ik zoëven al gemaakt, zei Raffles droog.

— En wat gaan wij nu doen.

— In de allereerste plaats ons oude vak weer opnemen en die schurk de aandelen ontroven, waarvan hij zich heeft meester gemaakt.

— Nog één vraag, Edward, vóór wij op weg gaan, zei de jongeman, terwijl hij de hand op de arm van zijn vriend legde. Hoe wist die Allendale, dat Musgrave die papieren bij zich had en wat bewoog hem om te denken, dat zij hun waarde niet verloren hadden?

Raffles keek Brand even aan en zei toen glimlachend:

— Het antwoord op die vraag, amice, zullen wij tot het allerlaatste moeten bewaren.

— En wat zullen wij dan het allereerst doen? vroeg Brand glimlachend.

— Die schurk van een Allendale op het spoor zien te komen, antwoordde Raffles.

De beide vrienden begaven zich nu naar hun slaapvertrek, nadat Raffles Henderson de nodige bevelen had gegeven.

Zij verkleedden zich zo snel mogelijk als kadewerkers, sloegen een grote mantel om, die deze kleding

verborg en verlieten het hotel.

De auto stond reeds voor de deur geparkeerd.

— Breng ons zo spoedig mogelijk tot dicht bij de haven, James, beval Raffles kort en keer dan aanstonds weer naar het hotel terug, waar je in de buurt van de telefoon moet blijven. Het is mogelijk, dat wij vannacht nog naar Dingwall teruggaan.

Henderson knikte, ten bewijze dat hij begrepen had, ging achter het stuurwiel zitten en reed weg.

Na ongeveer tien minuten stopte Henderson, zodat de beide mannen uit konden stappen.

Nu begon er voor Raffles een langdurige en lastige onderzoekingsstocht door de talloze kroegjes en logementen van deze wijk, die echter ten slotte met succes bekroond werd.

Het was omstreeks één uur in de nacht, toen zij een kleine herberg dicht bij een der grote aanlegpiëren binnentraden.

Een der eerste aanwezigen, op wie hun aandacht viel, was een kereltje, scheef in de schouders, met vuurrood haar en licht grijze ogen.

Hij zat dicht bij de toonbank, geheel alleen aan een tafeltje, en was blijkbaar in sombere gedachten verdiept. Zonder zich een ogenblik te bedenken, trad Raffles, door Brand gevolgd, op het roodharige mannetje toe, tikte hem op de schouder en zei op zachte toon :

— Ik moet met je spreken, Ben Allendale.

— Ik ken je niet, ik heb niks met je te maken.

— Je zal wel anders spreken, als ik je zeg, waarvoor ik je hebben moet, Ben, vervolgde Raffles. Ik wou je namelijk hebben over de aandelen in de Dingwall-mijn.

— Ik weet niet waar je het over hebt.

— O, neen. Dat zal ik je dan aanstonds duidelijk maken, ging Raffles onverstoort door. Kom maar eens mee naar buiten. Wij zullen je niets doen, tenzij je koppig mocht

zijn, want dan zal ik geen genade kennen. Je weet zeker wel, dat de politie heel streng oordeelt over lijkenberovers.

— Ben jij van de politie? vroeg hij zacht.

— Misschien wel, antwoordde Raffles. Maar ik verzeker je nogmaals, dat je geen kwaad zal geschieden.

De roodharige stond op, wierp een geldstuk op de tafel en verliet tussen Brand en Raffles in, de herberg.

Zonder een woord te zeggen, liep Raffles de grote pier op en bleef vast staan, toen hij het uiteinde daarvan bereikt had, waar zich op dit nachtelijk uur geen levende ziel bevond.

Hij ging op een der kisten zitten, die daar stonden, sloeg de armen over elkaar en zei kalm tot Allendale :

— Begin maar eens met mij de gestolen aandelen terug te geven.

— En als ik dat zou weigeren?

— Dan zouden deze vuisten en die van mijn vriendje je wel tot rede brengen.

— Ik heb dus met dieven te doen! riep de man woedend uit.

— Dat heb je mis, mannetje, vervolgde Raffles kalm. Je hebt te doen met mensen, die precies weten, wat je hebt uitgevoerd en die de rechtvaardigen van de aandelen weer in het bezit van hun eigendom willen stellen. Kom, gauw een beetje, want ik heb niet veel tijd.

Allendale stak de rechterhand in zijn zak. Toen hij zijn hand er weer bliksemsnel uittrok, schitterde er iets in zijn opgeheven vuist.

Hij sprong op Raffles toe en daar deze nog steeds op de kist zat, zou het misschien slecht met hem zijn afgelopen, als Brand, die geen oog van de man had afgehouden, niet vlug als het weerlicht op hem was toegesprongen, zijn arm had gegrepen en hem het grote mes ontrukte en in het water geworpen had.

— Dank je, Brand, zei Raffles, zonder een ogenblik zijn kalmte te verliezen. Je bent er vlug bij ge-

weest. Nu kunnen wij ook beter met elkaar praten; maar eerst zullen wij dat heerschap eens ontdoen van hetgeen hij gestolen heeft.

Met deze woorden sprong hij op, en vóór Allendale goed en wel wist wat er met hem geschiedde, had Raffles de hand in de binnenzak van zijn buis gestoken en er het zorgvuldig dichtgebonden pakket aandelen uitgehaald.

Hij liet ze in zijn zak glijden, waarop hij hernam:

— Je ziet, dat je spel is uitgespeeld, Allendale. Voor de derde maal herhaal ik, dat je van ons niets te vrezen hebt, mits je ons vertelt, hoe de zaak zich heeft toegedragen. Laat ik je echter zeggen, dat mij die voor het grootste gedeelte reeds bekend is, zodat ge geen pogingen behoeft te doen, om ons wat wijs te maken. Wij luisteren.

Allendale scheen even te aarzelen.

Hij vestigde zijn lichte ogen met een kwaadaardige uitdrukking op de beide vrienden en zei toen:

— Jullie schijnen meer van de zaak af te weten, dan goed voor mij zou kunnen zijn, maar als je mij belooft, dat ik vrij uitga, dan zal ik de hele, lamme geschiedenis vertellen.

— Ik ben niet gewoon een belofte zo vaak te herhalen, zei Raffles ongeduldig. Je hebt mijn woord en dat is voldoende.

— Nu dan, in de nacht van Dinsdag, dus drie dagen geleden, zwierf ik rond in de buurt van de zee-arm, bij Dingwall.

— Hoe laat? vroeg Raffles.

— Het moet ongeveer negen uur geweest zijn. Ik had het begin van de rotsen bereikt, die tot bijna aan zee doorlopen en bleef staan om een pijp te stoppen, toen ik in de verte de Gek van Dingwall zag aankomen. En ik zag hem niet alleen, maar ik hoorde hem ook. Hij liep in zichzelf te vloeken en zwaaide driftig met een zware stok, die hij steeds bij zich heeft; zijn hond liep naast

hem. Daar ik met gekken niets te doen wil hebben, omdat zij soms heel gevaarlijk kunnen zijn, en Grafton bekend stond als buitengewoon sterk, verschool ik mij achter een uitstekende rots, tot hij voorbij zou zijn. Tot mijn verbazing liep hij echter niet de weide langs, maar ging het smalle strand op, dat daar nauwelijks twee meter breed is. Ik kon hem nog even volgen, maar verloor hem toen uit het oog, daar de man juist aan de andere kant van de rotsen stond, zodat de schaduw hem voor mijn blik verborg. Ik vroeg mij tevergeefs af, wat de gek op dat strand moest uitvoeren. Binnen twee uur zou de vloed opkomen en dan moest hij maken dat hij weg kwam.

Allendale hield even op, teneinde te zien, welke indruk dit verhaal op zijn hoorders zou maken. Toen vervolgde hij:

— Ik was juist van plan om verder te gaan, daar de gek zelf maar moest weten wat hij deed, toen er een tweede gedaante kwam aansluiten. Snel kroop ik weer achter de rots. De man, die nu naderde, had ik nog nooit gezien. Hij was groot en zwart en had een kleine tas in de hand. Het was duidelijk, dat hij Grafton volgde, maar om welke reden, wist ik natuurlijk niet. Op zijn beurt ging hij het smalle strand op en ik verloor hem in de duisternis uit het oog. Nieuwsgierig geworden, door wat ik gezien had, besloot ik wat naderbij te komen. Ik wist, dat het nog minstens een half uur zou duren, vóór het strand geheel onder water zou zijn. Ik volgde dus over een zekere afstand de rotsen, toen ik plotseling bleef staan op het horen van een luide woordenwisseling. De stemmen leken vlak bij en toch kon ik volstrekt niets ontdekken. Het geluid scheen van boven mijn hoofd te komen en ik kon duidelijk horen, wat zij zeiden.

— Zij hadden het zeker over de mijn, merkte Raffles op.

— Dat is inderdaad zo. De vreemdeling had zeker enig gerucht gemaakt en de Gek van Dingwall, die daar blijkbaar ergens zijn schuilhol had, wilde hem de toegang versperren.

— Verder? vroeg Raffles.

— Verder hoorde ik, dat de vreemdeling zei, dat hij zeer goed wist, dat de mijn niet uitgeput was, dat hij zich meester had gemaakt van een pakket aandelen en dat hij Grafton daar een gedeelte van beloofde, als hij hem de nieuwe kolenaders zou aanwijzen.

— En wat antwoordde Grafton? vroeg Brand nieuwsgierig.

— Niets dan vloeken. Hij zegde, dat de vreemdeling hem had bedrogen en dat hij het geheim van de mijn nooit zou verraden, al bood hij hem alle miljoenen van Engeland. Toen geschiedde er iets, dat ik niet gauw zal vergeten, mijnheer, vervolgde de zeeman, terwijl zijn gelaat verbleekte. Ik hoorde plotseling een doffe slag, direct gevolgd door een angstkreet als van een mens in stervensnood. Weer klonk het geluid van een slag, ditmaal vlak boven mijn hoofd, gepaard met het woedend geblaf van een hond en toen werd alles stil. Mijn benen weigerden mij hun dienst. Nog juist had ik genoeg besef om het strand af te hollen en toen moet ik tegen iets zijn opgelopen en bewusteloos zijn neergevallen. Toen ik wakker werd, moest het ongeveer vier uur in de ochtend zijn geweest. Dadelijk herinnerde ik mij alles wat er was voorgevallen. Ik stond op, en wilde mij verwijderen, nog geheel onder de indruk van het gebeurde, toen ik plotseling achter mij het geblaf van een hond hoorde. Ik keek behoedzaam om de rand van de rots en wat ik toen zag, vulde mij met de grootste verbazing. Op ongeveer twee meter hoogte boven het strand verscheen een beweegloos lichaam met de voeten

vooruit, dat als het ware uit het rotsgesteente werd geschoven. Eerst verschenen een paar voeten, toen de knieën, toen een paar handen en ten slotte plofte een zwaar lichaam op het strand neer, waar het bewegingloos bleef liggen. Vijf minuten later kwam de Gek van Dingwall op dezelfde wijze te voorschijn. Met 'n geweldige sprong volgde de hond hem op het strand.

— Maar op welke wijze kwam Grafton dan naar beneden? vroeg Raffles, die dit verhaal met de grootste aandacht gevolgd had.

— Hij klom naar beneden met het gelaat naar de rots gekeerd en scheen enige vooruitstekende punten bij wijze van trede te gebruiken.

— Verder, verder! beval Raffles.

— Zodra hij beneden was aangekomen, floot Grafton zijn hond en liep het strand af.

Ik trok mij haastig terug en liet hem voorbijgaan en toen, mijnheer, kreeg ik de fatale ingeving, mij van de aandelen meester te maken, ingeval de vermoorde die nog op zich mocht hebben. Ik maakte mij er van meester en vloog toen weg, alsof boze geesten mij op de hielen zaten.

— En toen ben je zeker op de trein naar Perth gestapt?

— Niet direct. Maar daar ik wel begreep, dat het hoogst gevaarlijk zou zijn om de aandelen in Dingwall zelf aan de man te brengen, besloot ik tenslotte dit elders te proberen. Ik ben wel in drie of vier plaatsen geweest, maar overal weigerde men de aandelen te kopen en daar ik niets durfde vertellen van de moord, uit vrees, dat men mij zou beschuldigen als medeplichtige na de daad, hield men mij overal voor niet goed snik.

Een vrij langdurige stilte volgde op dit zonderling verhaal. Toen zei Raffles op ernstige toon:

— Daar moet iets aan gedaan worden, Allendale, een onschuldige staat nog steeds op het punt te wor-

den gearresteerd in verband met de moord op de vreemdeling. Wist je dat niet?

Allendale boog het hoofd. Toen knikte hij langzaam.

— Het was een gemene streek, zei hij op doffe toon. Maar als de geld-duivel je eenmaal te pakken heeft, mijnheer...

— Dan zijn wij mensen tot de grootste laagheden in staat, vulde Raffles de zin aan. Ik weet het, Allendale, en daarom laat ik je vrijuit gaan. Dat wil zeggen, je gaat nog vannacht met mij en mijn vriend naar Dingwall terug.

— Maar daar zal men mij dadelijk arresteren, jammerde de man.

— Ik verzeker je, dat men dat niet zal doen, hernam Raffles op geruststellende toon.

— Maar wat moet ik daar dan doen? vroeg Allendale.

— Niets. Ik wil je alleen maar bij de hand hebben, ingeval je getuigenis nodig is. Gij kunt er echter zeker van zijn, dat ik dit niet zal doen dan in het uiterste geval, en dat gij er zeer genadig zult afkomen.

Nog steeds scheen Allendale te

aarzelen. Hij begreep evenwel, dat tegenstand hem weinig zou baten.

— Wilt u mij tenminste niet zeggen, wie u bent, mijnheer, want een zeeman zijt gij niet, dat hoor ik wel aan uw stem.

— Dat gaat je niks aan, antwoordde Raffles kort af. Laat het je genoeg zijn, dat ik een onschuldige voor een zeer zware straf wil redden en een bestolen familie haar eigendom wil teruggeven en kom nu mee.

De drie mannen liepen de pier af en haastten zich naar het hotel terug, nadat Raffles in een restaurant Henderson opgebeld en de nodige bevelen gegeven had.

De wagen stond dan ook reeds geparkeerd vóór het hotel, toen de Grote Onbekende en Brand daar aankwamen.

De drie mannen stegen in en even later snelde de auto de grote verkeersweg naar Dingwall op.

Aan het begin van het dorp werd Allendale uit de auto gezet, en kreeg nogmaals bevel zijn logement niet te verlaten, vóór dat hem daartoe verlof zou zijn gegeven.

HOOFDSTUK VIII

BIJTIJDS GERED

Nadat Raffles en Brand enige rust hadden genomen na de vermoeiende reis, besloot eerstgenoemde, onmiddellijk aan het werk te gaan.

Vroeg in de ochtend begaven zij zich naar de bezitting van Raffles en daar kleedden de mannen zich, met het oog op hun onderneming.

Terwijl zij dit deden, zei Brand:

— Nu, ik zou toch wel graag willen weten, wat je eigenlijk van plan bent, Edward?

— Wel, dat is duidelijk, dunkt mij. Wij gaan naar de nieuwe mijn zoeken.

— Dus, je twijfelt niet aan dat verhaal?

— Geen seconde, Brand. Het is mij alsof ik de rijke mijnaders reeds vóór mij zie.

— Maar de mijn heette uitgeput te zijn?

— Dat is ook zeker het geval, maar het mijngebied strekt zich veel

verder uit dan het uitgemergelde gedeelte en waarschijnlijk zouden de mijnwerkers slechts enige slagen met hun houweel op de stenen wand van een dier gangen hebben behoeven te maken, om een tweede mijn daar vlak naast te ontdekken.

— Geloof je dat werkelijk? riep Brand in de grootste verbazing uit.

— Ik ben er zo goed als zeker van! De Gek van Dingwall heeft deze mijn door een toeval en geholpen door zijn mijnwerkersinstinct ontdekt, maar het steeds voor zich gehouden uit een ziekelijke begeerte om alleenheerser in dat rijk te zijn. We zullen het aanstonds wel zien. Ga mee.

De drie mannen verlieten het landhuis.

Het was toen ongeveer elf uur in de ochtend.

Nog steeds was er niets van Jack Bridge vernomen, en de ongerustheid van zijn oude moeder was in een duldeloze angst overgegaan.

Op hun weg naar de zee, reeds ver buiten het dorp, kwamen de drie mannen, die zich van een betrouwbare Davislamp voorzien hadden, Thomas Grafton tegen, als altijd vergezeld door zijn hond.

Snel trok Raffles Henderson en Brand een zijweg in.

— Het toeval is met ons, zei hij fluisterend. Wij zullen de vent in het oog houden en hem nagaan tot hij zijn geheimzinnige schuilplaats heeft bereikt, al kan ik, naar de beschrijving die Allendale ons gaf, reeds vrij zeker zelf de plaats vinden, waar hij zich geregeld verborgen houdt.

Zich zo goed mogelijk schuil houdend achter het struikgewas langs de weg, volgden de drie mannen hem totdat hij het smalle strand van de zee-arm bereikt had.

Juist bijtijds verborgen zij zich hier weer, want toen hij op de plek was gekomen, wierp Grafton een achterdochtige blik om zich heen, vóór hij verder ging.

Toen deed hij nog een pas of veertig en begon tegen de rots op te klimmen.

— Mij dunkt, dat hij niet meer houvast op die klip moet hebben, als een vlieg op een spiegelruit, fluisterde Henderson, die vol verbazing deze klimpartij gadesloeg.

Enkele minuten later was de Gek van Dingwall op onnaspeurlijke wijze plotseling verdwenen.

De hond, die het kunstje blijkbaar goed kende, was hem gevolgd.

— Hem achterna, mannen! riep Raffles uit. Op hun beurt snelden zij het smalle strand op, tot zij de plek bereikt hadden, waar Grafton verdwenen was.

Inderdaad bevonden zich enige nauwelijks merkbare vooruitstekende punten aan de rotswand.

Raffles was de eerste, die naar boven klom.

Plotseling zag Brand, die hem volgde, hem verdwijnen in een nauwe spleet, die van het strand af niet te zien was, daar zij schuin op de rotswand geplaatst was en bovendien verborgen achter een kleine richel.

Brand en Henderson volgden Raffles snel.

Zij kwamen juist bijtijds om te zien, hoe Grafton aan het einde van een vrij hoge, smalle gaanderij verdween, eveneens voorzien van een veiligheidslamp, die hij blijkbaar zo even had aangestoken.

Van de hond zagen zij niets meer.

Vlug stak Henderson nu een van hun veiligheidslampen aan die voldoende licht gaf om hun de weg te wijzen.

Terwijl zij voorzichtig voortliepen, wierp Raffles een onderzoekende blik om zich heen.

— Het is zoals ik dacht, zei hij, met een tevreden glimlachje, terwijl hij de hand langs de wand streek en zijn vingertoppen bij het licht van de lamp bekeek.

— Wat heb je daar aan je hand? vroeg Brand.

— Niets anders dan steenkoolgruis, amice. Dit is een zeer bijzondere mijn, want sommige aderen schijnen tot zelfs in deze rots door te lopen, eveneens voorzien van iets dat maar zeer zelden voorkomt. Blijkbaar zijn de aardlagen hier door een hevige vulkanische werking duizenden jaren geleden als het ware over elkaar geschoven.

Al sprekende waren zij zo snel maar zonder enig gerucht te maken, doorgelopen.

De gaanderij scheen zich langzaam te verwijden. En al spoedig bemerkte Brand dat hij te midden van een ontzaglijke rijkdom aan steenkool, en wel van de beste soort, liep.

Duizenden en nogmaals duizenden tonnen van het zwarte goud zouden hier nog weggehaald kunnen worden.

Spoedig waren zij de gaanderij ten einde gelopen en sloegen een zijgang in, die langzaam in de ingewanden der aarde afdaalde.

Het was thans onmogelijk geworden te bepalen in welke richting zij liepen. Daar deze gang echter geen zijgangen had, behoefden zij dus voor verdwalen niet te vrezen. Plotseling kregen zij het licht van de lamp vóór hen weer in het oog.

En bijna tegelijkertijd zagen zij dat de gaanderij nu plotseling tal van zijtakken kreeg. Zij verhaastten dus hun schreden, daar het zeer gevaarlijk zou zijn als zij, zonder de mijn te kennen, in deze doolhof verdwaald raakten.

Bijna een half uur duurde deze zonderlinge tocht. Steeds bleven de drie mannen echter het licht vóór zich in het oog houden.

Zij waren nu reeds minstens twintig zijgangen gepasseerd die in min of meer schuinse richting de gaanderij kruisten.

De Gek van Dingwall echter scheen met een bepaald doel, zonder zich een ogenblik te vergissen, voort te lopen, tot het licht onbeweeglijk

scheen te blijven.

— Doof de lamp, James ! beval Raffles.

— En nu voorzichtig voorwaarts. Wij moeten zien, wat hij daar uitricht, zei Raffles. Houdt de revolver gereed, maar schiet in geen geval op de hond, als je die ziet.

Langzaam en zonder enig gerucht volgden de mannen nu de gang, die op deze plek bijna drie meter breed was en ongeveer twee meter hoog.

Toen zij de brandende lamp tot op een meter of vijf afstands genaderd waren, bleven zij staan.

De gaanderij kwam uit op een cirkelvormig hol, aan het begin waarvan de Gek van Dingwall geknield lag over een donker voorwerp dat zij niet konden onderscheiden.

Plotseling deed Raffles, door een soort voorgevoel aangespoord, snel een paar stappen vooruit. Ineens stond hij nu naast de geknielde man en keek op het donker voorwerp neer, dat flauw door de veiligheidslamp beschenen werd.

— Jack Bridge ! riep hij uit.

Grafton was op het geluid van de stem oppesprongen.

Hij slaakte een krijsende gil, die akelig door de zwarte gewelven weerkaatst werd en hief zijn zware knuppel op.

— Nog meer indringers ! gilte hij. Moeten jullie er ook aan geloven ? Moet ik jullie ook doodslaan, zoals ik het die vervloekte vreemdeling heb gedaan, die zich van mijn rijk kwam meester maken, of willen jullie hier in dit hol verhongeren evenals deze indringer hier ? riep de gek met een krijsende lach uit, terwijl hij op het lichaam aan zijn voeten wees. Vier dagen ligt hij daar al, ging hij op een toon van helse triomf voort. Nog vier dagen en hij is er geweest ! Hij zou wel hebben willen vluchten, maar hij kon niet ! Hij was verdwaald, ha, ha, ha, En jullie zijn het ook ! Jullie kunnen mijn rijk niet verlaten als ik er geen toestemming voor geef !

Een hevige schrik maakte zich van Brand meester.

Hij en Henderson begrepen het grote gevaar waarin zij verkeerden.

Maar Raffles was er de man niet naar om zich lang te bedenken.

Hij trof de gek met een hevige vuistslag tegen de kin, juist toen de hond aan kwam rennen om zijn baas te verdedigen.

Grafton was bewusteloos neergevallen en Raffles plaatste zich vastberaden voor het woedende dier, terwijl zijn staalharde ogen zich in die van de hond boorden. Langzaam maar zeker deinsde het dier terug, gehoorzaamend aan de alles overheersende wil van Raffles.

— Het is maar goed, dat wij de hond niet hebben neergeschoten, merkte Raffles kalm op, want hij moet ons de weg wijzen.

— Maar het dier zal ons niet gehoorzamen ! riep Brand uit.

— Je zult zien, dat hij aanstonds als een lam zal zijn, zei Raffles kalm. James, neem jij die arme bewusteloze knaap op je schouders en volg ons . Charles, neem die ongelukkige gek onder de linkerarm, ik zal hem rechts vasthouden. Het zal wel een zwaar karwei zijn, maar het gaat niet anders.

Aldus werd gedaan.

Brand en Raffles hieven de bewusteloze krankzinnige op, en nauwelijks had de hond dit gezien, of hij begon kwispelstaartend voor hen uit te springen.

Het dier scheen te begrijpen, dat zijn baas in gevaar verkeerde en naar de uitgang moest worden gebracht.

Alle lampen werden nu aangestoken en aan de mutsen bevestigd van de drie mannen, die de hond zo snel zij konden volgden.

Het was een moeilijke tocht, die bijna een half uur duurde, maar eindelijk bereikten zij toch de uitgang.

Met grote voorzichtigheid werd de nog steeds bewusteloze Jack Bridge

uit de smalle opening op het strand neergelaten en daarop naar het heideveld gedragen, waar het water van de vloed niet kon doordringen.

Henderson werd onmiddellijk naar het dorp gestuurd om een geneesheer en enige levensmiddelen te halen en ondertussen stelden Raffles en Brand alle pogingen in het werk om de ongelukkige jongeman weer bij bewustzijn te brengen.

Na hem wat cognac uit een veldfles tussen zijn lippen te hebben gegoten en zijn slapen en polsen daarmee te hebben gewreven, slaagden zij daar ten slotte ook in.

De jongeman sloeg langzaam de ogen op, en trachtte overeind te komen, waartoe hij nog niet in staat was.

Zijn krachten keerden echter snel terug.

Hij keek om zich heen en vestigde toen zijn ogen met een dankbare blik op zijn bevrijders.

— Een dag later, mylord, en gij zoudt slechts een lijk gevonden hebben, zei hij met een flauw glimlachje.

— Maar hoe kwam jij in hemelsnaam in de mijn ? vroeg Raffles.

— Dat is in een paar woorden verteld, mylord ! Dinsdagnacht heb ik, Musgrave gevolgd, omdat ik er bijna zeker van was, dat hij zou trachten het geheim van de oude mijn te ontdekken. Ik zag hem de weg naar het strand afdalen en begreep dat ik hier de ingang zou moeten zoeken van de nieuwe mijn. Ik keerde op mijn schreden terug om mijn veiligheidslamp te halen en met enige moeite slaagde ik erin, de plek terug te vinden, waar ik hem had zien binnenklimmen. Ik liep de mijn in, hoe langer hoe verder, tot ik verdwaalde. De rest weet ge. Ik gevoelde langzamerhand mijn krachten mij ontgaan en moet eindelijk bewusteloos zijn neergevallen, al zoekend naar die verborgen uitgang. Wat ben ik u innig dankbaar, dat gij mij weer aan het leven hebt

teruggegeven.

Vermoeid door het lange spreken, liet de jongeman zich weer op de grond neerzinken en sloot de ogen.

— Niet alleen aan het leven, bes- te jongeman, zei Raffles op zachte toon, daarginds komt een dokter aan, vergezeld van mijn chauffeur, die een mand met levensmiddelen draagt. Binnen een uur zul je bij je moeder zijn en daar zul je iets vernemen, wat je veel genoeg zal

doen.

En daarop nam Raffles Brand ter- zijde en fluisterde hem in :

— En nu zal ik de officier van justitie uit Inverness eens een paar hondenharen tonen en een zekere knuppel van onze vriend Thomas Grafton. En als de man daaruit nog niet zijn conclusies weet te trekken, dan is hij stommer dan het zelfs een onderzoeksrechter gepermit- teerd is te zijn.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

Het Geheimzinnige huis

Zeer belangrijke mededeling

Er is door een kleine groep uit de meer ontwikkelde lezers van de Lord Lister-verhalen (en deze categorie is groter dan men mogelijk denken zou) het plan opgevat tot de oprichting van een CLUB, die zich ten doel stelt, gezamenlijk deze verhalen te verzamelen, te lezen, te bespreken, en later eventueel óók nog te verwerken tot toneelstukken en (amateur-)films, vanzelfsprekend met respectering van de auteursrechten der uitgevers. Het voor- nemen bestaat om soortgelijke clubs in verschillende plaatsen van ons land op te richten, zodat teder belangstellende, onverschillig wààr woonachtig, zal kunnen meedoen.

Lezers dezer verhalen, die hieromtrent nadere inlichtingen wensen, wor- den verzocht, onder het motto « Lord Lister-Club » te schrijven p/a. « PAR- KUM », 1ste van den Boschstraat, 195, Den Haag. Daar het plan is uitgegaan van een groep in Den Haag wonende personen, is die plaats het eerst aan de beurt voor het voorbereidende werk, doch brieven uit alle plaatsen van ons land zijn van harte welkom en worden serieus beantwoord. Insluiten van antwoordporto wordt op prijs gesteld.

Een kast vol **WILD-WEST-BOEKEN**

15 BUITENGEWOON SPANNENDE
WILD-WEST BOEKEN
VAN fl 73.⁵⁰ VOOR fl 44.²⁵
Betaalbaar met **SLECHTS** fl 4,— of meer
p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND DE BESTE BOEKEN
UITGEKOZEN VAN DE KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED

Deze bijzondere serie bestaat uit: 1. Revolverspel. — 2. De Geest der Vergelding. — 3. Cactus Clancy rijdt, alle door Stetson Cody. — 4. Schersschutter. — 5. Een kogel voor Billy de Kid. — 6. In de schaduw des doods, alle door Clem Colt. — 7. Storm over Powder Valley. — 8. Wanhopig avontuur. — 9. Een laffe moord, alle door Peter Field. — 10. Sluipmoord. — 11. De Bandiet van Big Bend. — 12. Grenswacht, alle door Charles H. Snow. — 13. Bloedwraak. — 14. De sheriff van Diablo. — 15. Strijd om de postkoets, alle door Gladwell Richardson.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen; totaal ruim 3000 pagina's.

Deze boeken kostten fl. 73,50, nu **VOOR SLECHTS** fl. 44,25, desgewenst betaalbaar met fl 4,— of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van onderstaande bon.

BON Ondergetekende verzoekt te zenden de series 8
Wild-West, geheel overeenkomstig de advertentie.
Het bedrag van fl. 44.25 / de 1e term. van fl., is heden
overgemaakt / wordt met 40 ct. extra als rembours bij ont-
vangst van de boeken betaald. (Doorhalen wat niet wordt
verlangd).
NAAM:
ADRES: L.L.

Amsterdam
Leidsegr. 108
Tel. 31791
Postr. 60092
Gem. Giro
N 2266